

ІВАН БАРЧУК

ТЕОРІЯ ЕВОЛЮЦІЇ

Н а к л а д о м
Християнського Видавництва "Дорога Правди"

Вінніпег — 1977 — Клівеланд

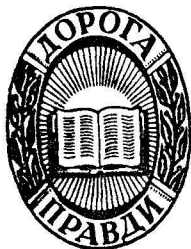
THE THEORY OF EVOLUTION

— by John Barchuk —

Published by "Doroha Prawdy"
(Ukrainian)

ІВАН БАРЧУК

ТЕОРІЯ ЕВОЛЮЦІЇ

diasporiana.org.ua

Н а к л а д о м
Християнського Видавництва "Дорога Правди"

Вінніпег — 1977 — Клівеланд

ВИДАВНИЦТВО "ДОРОГА ПРАВДИ" ч. 65

Printed in Canada
by Popular Printers, 787 Toronto St., Winnipeg, Man.

ПЕРЕДМОВА

Праця проповідника Івана Барчука “Теорія еволюції” є 65-им виданням нашого видавництва “Дорога. Правди”. Виходить вона якраз тоді, коли наш світ тоне в болоті безбожництва, яке розповсюджується з неймовірною силою.

Але для нас відрадним явищем є те, що в Україні, де те безбожництво насаджується силою, там відбувається під цю пору велике духовне пробудження, а зокрема між молоддю. Тому ми глибоко віримо, що книжка “Теорія еволюції” буде корисною літературою для тих молодих і старших людей, які, не знайшовши душевного спокою в безбожництві, знайдуть його в Бозі.

Праця, яку видавництво “Дорога Правди” пропонує своїм читачам, написана на підставі фундаментальних євангельських правд, а також на логічних висновках самого автора і багатьох віруючих науковців, які в цій праці згадуються.

Наша молитва до Бога, щоб Він поблагословив розповсюдження і цього нашого чергового видання. А також наша сердечна подяка Авторіві за його чудову працю, якою Він збагатив нашу українську євангельську літературу.

М. Подворняк
голова видавництва

Вінніпег, жовтень, 1977 року.

В С Т У П

Ми, віруючі люди, не лише тому відкидаємо теорію еволюції, що вона перечить біблійній науці. Ні, ми дотримуємося принципу, що кожна доведена теорія науки, повинна бути прийнята. Тільки вперте й сліпе упередження може відкидати доведені висновки науки. І навіть кожне нове припущення науки не повинно бути відкинене або прийняте тільки тому, що воно нове. Ні, але таке припущення ми повинні ясним і незалежним розумом перевірити, наскільки воно правдоподібне, корисне й потрібне. І якщо таке нове припущення не цілком правдоподібне, безкорисне й непотрібне, а, навпаки, в своїх наслідках шкідливе, чи навіть згубне, то воно повинно бути відкинене та осуджене.

Таким припущенням є теорія еволюції: вона неправдоподібна, недоведена, шкідлива та згубна. Вона внесла в світ обезцінення людини, zdeградувала людину до рівня тварин і ми сьогодні бачимо вже наслідки цієї деградації. Колись наші предки боялися диких звірів, але не боялися людей. Хоч зло існувало від початку, проте поруч зла, існував також страх Божий та якась пошана до людського життя. Але сьогодні там, де цивілізовані люди зійшли до рівня диких звірів, там нема для нікого й ніякої безпеки. Там яке-таке життя є тільки для найсильніших "звірів", а решта "худоби" є призначена на утримання та на їжу тим "сильнішим звірям".

Отож, для щирого шукача правди, ми поспробуємо вказати на деякі факти, які показують фальшивість тієї теорії, яка не гармоніює з тими фактами, на які та теорія вказує, а при тому, як ми вже на-

тякнули, шкідливо діє на євангельську віру та на світлі надії людини.

Тому цю теорію еволюції треба дуже пильно розглянути. Бож ми справді не відкидаємо правдиву науку, але безперечно повинні відкинути фальшиву. Ми навіть не є проти шукання якихось слідів еволюції та роблення певних експериментів. Але ми не можемо дозволити, щоб нам без доказів накидали теорію, яка є просто фантастичною видумкою, а не науковою правдою. І поки еволюція не буде доведеною, вона не може бути прийнятою. А до цього часу вона ще доведеною не є й напевно ніколи й не буде.

I

РІЗНІ ТЕОРІЇ ЕВОЛЮЦІЇ

Ми ці теорії згадаємо не в хронологічному порядку їх виникнення, а в порядку їх чисельного поширення. Всі теорії еволюції намагаються вгадати вік, а також поступовість розвитку видів, але самі системи еволюції дуже різняться поміж собою в залежності від їхнього застосування, а також в залежності від їхніх оборонців. Це вносить велику плутанину, в якій і вченому не легко розібратись, а що вже казати про пересічну людину. Деяко чіткіше виступають п'ять теорій:

1. Атеїстично-матеріалістична теорія, яка цілковито відкидає будьяку творчу силу. Ця теорія каже вірити або в вічне існування матерії, або в її випадкове постання. Також все інше, усі види життя, абсолютно все, згідно цієї теорії постало випадково.

Але в цю глупу теорію повірила лише обмежена частина людей. Тільки скрайні атеїсти-еволюціоністи відважуються цілком відкидати існування Творця. Правда, в країнах, в яких атеїзм зробили державною релігією й накидають її силою, а інші переконання жорстоко переслідують, то виглядає, ніби всі визнають цю безбожну релігію. Але воно так не є й ми робимо виклик, нехай такі безбожні режими дадуть правдиву волю сумління, думки, віровизнання й слова, то вони побачать, що навіть деякі найкращі їхні еволюційні теоретики виявляться віруючими в Бога — Творця.

Ось один з радянських професорів висловив таку думку: "Існує особливий фундаментальний і основний закон фізики, що відноситься до всього матеріального і той закон каже, що матерія залишена на саму себе завжди хилиться до безпорядку. І, дивлячись з цього куту зору, еволюцію абсолютно не можна пояснити".

І далі той професор, дивлячись навколо себе, доглянув скрізь дію високоорганізованої сили й присутність великого порядку, який тримає весь матеріальний світ під точним контролем, що не могло походити від матерії. Й він зробив висновок, що та сила не є матеріальною, бо тоді й вона підлягала б тому ж матеріальному закону. Далі він збагнув, що та сила мусить бути всемогутньою і всезнаючою, а тому вона мусить бути Богом. І таких професорів і науковців виявилось би тисячі, коли б була свобода.

Але еволюціоністи-атеїсти рішилися скинути Бога-Творця з Його престолу й цим самі себе поставили в сліпий кут. Але що ж, як Бога нема, то треба вірити в нісенітницю.

Еволюціоністи, а особливо матеріялісти, не можуть повірити в вічність Бога, а проте легко вірять у вічність матерії. Але існують дуже сильні наукові докази, що матерія не завжди існувала.

Ось взяти хоч наше сонце. Є докази, що воно, щоб виділити з себе стільки світла й тепла, губить щохвилини шість мільйонів тон матерії. Цебто попросту кажучи, — згорає. То чи може це продовжуватись вічно? То ж якщо припустити, що цьому не було початку, то мусів десь у минулому бути такий момент, що сонце було безмежне й заповнювало собою весь уєсвіт. А де ж були інші сонця, які ще й сьогодні є в багато мільйонів разів більші від нашого сонця. Як ті сонця горять, яким способом, це для нас не важно, але ми знаємо, що коли б цьому не було початку, то горючі елементи мусіли б уже давно вичерпатись і горіння припинилось би й багато зір,

а в тім і наше сонце давно вже погасло б. Але цього не сталося, а то означає, що всесвіт має початок і є ще досить молодим.

Візьмімо ще іншу точку зору. Ось сонце й безліч зір, які творять наш усесвіт, є надмірно гарячі, в той час як міжзор'яні простори — є дуже холодні. Але розпалений метал чи інша матерія не може занадто довго затримати своє тепло в холодній воді. Вода мусить нагрітись, а розпалена матерія мусить втратити своє тепло й температура двох субстанцій мусить установаитись на однаковому рівні. Таким самим способом, якщо всесвіт не має початку, то вся матерія в ньому повинна була б давно вже досягнути теплової рівноваги. Але цього не сталося. Значить, матерія не може бути вічною, ані навіть безмежно старою.

Або ще візьмімо для прикладу, радіоактивні елементи, хоч би уран. Вони постійно розщеплюються й певна кількість у певному часі зменшується на половину. Отже, коли вернутись назад, то мусів бути колись у вічності час, що весь усесвіт був заповнений ураном. І коли вийти з заложення, що початку не було, то весь уран давно вже мусів розкластися й зникнути.

Але уран ще є й цим він свідчить, що всесвіт має початок і то не дуже давній.

Є ще й інші докази, що світ має початок. Але тому, що матеріялістам ніяк не хочеться признати, що всесвіт створив Бог, то вони вишукують різні способи постання світу. Вони готові допустити, що стався якийсь космічний вибух, то якесь охолодження газів. Але це знов не пояснює, де взялися ті гази, або де взялась та вибухова речовина?

Слово, еволюція, це заміститель віри, яка є досить поверхова й яка, замість відповідей на питання, вживає викрути.

2. Друга — це теорія Ламарка. Цей французький природознавець був першим науковцем, який

твердив, що Бог створив матерію і більше нічого. Він вірив, що перший зародок життя витворився сам собою, а з нього вже постало все, вся рослинна й тваринна природа. Цікаво, чим той перший зародок кормився, якщо, крім нього не було більше нічого органічного? Тому не диво, що пізніші наукові досліді рішуче відкинули припущення Ламарка.

3. Третя — це теорія Дарвіна. Чарльз Дарвін, великий англійський дослідник природи, зробив ще один крок далі від атеїзму. Бо він признавав, що Бог не тільки створив матерію, а також учив, що Він створив одного або й кілька зародків життя, із яких уже дорогою еволюції виникли всі рослини й тварини, включно з людиною. Він відрізняється від Ламарка тільки тим, що допускає створення Богом зародків життя, а тим самим заперечує самостворення зародків. Але проте й Дарвін доводив, що дальший розвиток тих зародків відбувався вже еволюційним способом.

Отже всі ці три гіпотези не могли чи радше не хотіли признати створення Богом людини. Хоч сам Дарвін, за власним признанням, не був атеїстом, Ось його слова: "Навіть у моменти найбільшого хитання я ніколи не був атеїстом у тому значенні, щоб я відкидав існування Бога".

Далі він писав слідує: "Мене більше переко-нує в існуванні Бога, це не відчування Його, а розум. Мій розум не може збагнути, як без Творця міг постати безмежний і чудовий усевіт та вся природа включно з людиною, яка володіє даром обмірковувати минуле й додати про майбутнє. Це просто неможливо припускати, що все це є наслідком сліпого випадку.

Кели я над цим роздумую, я відчуваю себе примушеним признати Первопричину, яка володіє в певній мірі людським інтелектом. І тому я вповні заслуговую на назву теїста". (Слово теїст походить від грецького слова Теос, що значить Бог. Теїст —

віруючий у Бога). Є багато інших документів, які не тільки свідчать про його віру в Бога, а також про те, що він під старість глибоко жалував, що видумав таку нерозумну теорію.

4. Але ось є ще й напів еволюційна теорія, яка хоч і признає еволюційний розвиток рослин і тварин, то відкидає однак еволюцію людини; а це ж порушує цілість еволюційної теорії. Бож так само, як нема ніяких доказів еволюції людини, так само нема ніяких доказів еволюції рослин і тварин.

5. Накінець, є ще й така теорія, яка вже дуже наближена до біблійного оповідання про створення Богом органічної природи. Проте, вона те створіння не доводить до кінця. За цією теорією, Бог створив багатенно зародків і навіть видів рослинного та тваринного життя, які потім, підлягаючи різним змінам, формувались у теперішні роди згідно з Божим пляном та метою.

Отже, так виходить, що все справді створив Бог, але не викінчив, а викінчувала вже еволюція.

Очевидно, сторонники цієї теорії, бачать безглуздість попередніх теорій, а тому не можуть їх прийняти, але не хочуть також вповні повірити в Боже об'явлення про цілковите створення Ним всього. Їм конче хочеться пояснити постання природи по-своєму, а не по-Божому.

II

ПОЧАТОК ТЕОРІЇ ЕВОЛЮЦІЇ

Отже, теорія еволюції є знана сьогодні майже цілому світові, але вона нікому не знана в практиці. Ще ніхто й ніколи її не бачив в дії і справді не знає, чи вона була чи ні? У Біблії написано, що всі істоти, включно з людиною, створив Бог такими, якими вони є й нема найменшого натяку на якусь еволюцію. Всі організми вийшли з рук Божих вповні зформованими й Він їм дав наказа, щоб вони поділились і множились за родом своїм і так воно є й по сьогодні. Це всі люди бачать на практиці й усі добре знають, що "що людина посіє, те й пожне".

А теорія еволюції навчає, що, по-перше, невідомо, де взялась в усесвіті матерія, включно з землею. Чи земля була вічно, чи якось зліпилась випадково багато мільйонів літ тому? В кожному разі, є фактом, що є не тільки земля з її багатющою природою, а є й неохоплений всесвіт, повний чудових творів, а еволюція нічого не знає, де вони взялись і як вони створились?

І ось, в основному, еволюція навчає, що насамперед, якимсь невідомим способом постала на землі одна жива клітина. Як вона постала й де взялося в ній життя, цього ні один еволюціоніст не знає. Бо коли б вони знали, то вони мають усі можливості й то далеко більші, ніж мала тоді мертва природа, щоб таку живу клітину створити. Але вони ще не створили ані однієї, що й є доказом, що їхня наука — це одне пустомовство без жодного практичного значення.

При тому вони розтягають еволюцію на мільярди літ, а це ж абсурд, бож всі знають, що навіть складні, витривалі й добре пристосовані до природи організми, довго не витримують. Самі ж еволюціоністи навчають, що були на землі в різних епохах величезні створіння, такі, як бронтозаври, іхтозаври та різні інші заври, мамонти, мастодонти й багатенно інших звірів і всі вони вимерли. Чому? То яким же чином серед мертвої пустині, в якій не було ні одної травиночки, ні одної бактерії, могла б вижити одна-єдина клітинка, мікроскопійна краплиночка. Якщо такі клітини в організмі виживають до 50 днів, то як вона могла б вижити тисячі й мільйони літ, поки вона дочекалася б на другу клітину, щоб з нею сполучитись? А їх же треба багато мільярдів, щоб скласти такий організм, як людський. Чи розуміють еволюціоністи, що в тій дикій пустині не було спеціальних лабораторій, в яких були б пришиковані відповідні умови для клітини, в яких вона могла б прожити хоч свій нормальний вік. А в таких умовах, які були в тодішній мертвій природі, то хоч би й з'явилася якимсь чудом така клітина, то вона й одного дня не прожила б. Це така безпідставна фантазія, що приходиться дивуватися, що вона могла виникнути в учених головах.

Ну, але йдемо далі. Ось ті клітини почали з'єднуватись у протоплазму, липку безкольорову масу, а з протоплазми постали хробаки. Але еволюціоністи не пояснюють, які це були хробаки, чи дощовики, які вже не змінюються, чи такі, які виходять з ячок різних мух? Але це по суті не є важливим, але важливим є те, як той хробак міг жити, якщо ніде не було ніякої поживи? Треба ж мати правильну уяву про тодішню землю. Це ж було не те, що тепер, коли на землі повно органічних речовин, то такий хробак скрізь може знайти поживу. Але мільярди літ тому, як навчає теорія еволюції, то й землі такої, як тепер не було, могли бути хіба тільки скелі та голий пісок: ні травиночки, ні корінчика, ні мушки й тіль-

ки якимсь чудом зліпився з клітин перший малесенький хробачок. Не відомо, чи він створився на суші, чи в воді, але й це не робило суттєвої різниці, бо і в воді не було жодної поживи. То чи довго такий хробак міг жити без поживи? А якщо він згинув, він же згинути мусів, то що тоді? Наново мусіла повторитися та сама процедура, щоб створити нового хробака, який за пару годин знову згинув би. Бож якщо перехід з одного виду в другий мав би забрати мільйони літ, то, кожен хіба розуміє, що ніякий первісний вид не міг же без пожити прожити й одного тижня, а не то, що мільйони літ.

Також, звичайно, еволюціоністи ідуть по тваринній лінії, а майже нема мови про рослинний світ. Ось вони навчають, що той первісний хробак почав крутитись, вигинатись в різні боки, від чого почав рости в нього твердий хребет. І через ці вправи протягом мільйонів років той хробак обернувся в рибинку, подібну до наших пуголовців. І не забуваймо, що все це робиться без їжі, бо їсти не було чого хробакові, а тим більше рибиночці, бо в природі тоді ще не було ані рослин, ані тварин, ані жодних інших органічних речовин. А проте та рибиночка якось не пропала, а пливала в чистій, як кришталь воді, без жодної поживи так довго, що в неї замість плавців, вирости чотири лапки, якими вона вилізла з води на берег і стала першою ящіркою. У воді вона віддихала зябрами, але коли вийшла на берег, перестала ними віддихати, а якось витворила в собі легені. Але, коли б це перетворення робилося швидко, то ще можна було б повірити, але, за наукою еволюції дія метаморфози забирає мільйони літ, то не можна зрозуміти не тільки того, як та рибка могла жити так довго без їжі, але також того, як вона могла жити без дихання, поки їй вирости легені?

Зрозуміймо, що ми йдемо по слідах одної лише істоти, від першої клітини до хробака, від хробака до рибки, яка нараз обернулася в ящірку. Це мусить бути одна істота, бо якщо припустити, що ця

істота на якомусь етапі згинула, тоді все треба було б повторювати наново. А це знову забрало б багато мільйонів літ. А що така жива клітина, хоч би вона й могла з'явитися, то в тих умовах вона мусіла згинути, а це означає, що, коли б воно було так, як еволюція навчає, то світ був би порожній ще й сьогодні. І чи не легше вірити так, як Біблія навчає, що Бог з початку створив рослинний світ, а потім — тваринний. Це й розумно й доцільно. Бо рослини могли рости на землі й тоді, коли тварин не було, але тварини не могли існувати, якщо рослин не було, бо вони тоді не мали б поживи.

Але ходімо далі за тією ящіркою. Отже, їй було холодно чи може їй так захотілося, але вона поступово обросла волоссям. В міжчасі, як видно, наростили вже й рослини й деякі досить великі. Бо та ящірка, щоб здобути поживу, мусіла спиратися на задні лапки, які все міцнішали та видовжувалися. Також, еволюція навчає, що шукаючи за поживою, та дивна ящірка була змушена переноситися з місця на місце, тому виникла для неї велика невигода з кладенням яччок та висиджуванням дітей, тому вона рішилася родити дітей виношених у своїй утробі та носити їх із собою в шкіряному мішечку під грудьми. Молоді без перестанку лизали груди цієї дивної істоти й від цього постали соски і ссучі тварини. Пізніше цій бувшій ящірці стало замало поживи на низьких рослинах і їй прийшлося лазити й по високих деревах.

Від цього в неї поступово розвинулись і зміцнилися й передні лапи. Ось так через пару мільйонів літ ця тварина стала мавпою. Довго вона лазила по деревах та ходила на чотирьох лапах, але якась там клітина в її голові піддала їй думку навчитися ходити на двох ногах. Знову проминуло з мільйон або два літ і ця стара мавпа все більше удосконалювалася. Вона навчилася по якомусь говорити, десь подівся в неї хвіст, а відтак знову позбулася трохи волосся і стала першою людиною.

Оце й є скорочений і трохи спрощений родовід першої людини за наукою Дарвіна та його послідовників. І це не є іронія з нашого боку, а так, власне теорія еволюції навчає. Правда, еволюціоністи це роблять більше розтягло, більше заплутано, подаючи багатенно подробиць та вживаючи багатенно чудернацьких назв і слів, очевидно, навмисне, щоб оглоломшити читача. Вони намагаються пояснювати, як саме доконувались оті всі переходи з одного виду в другий. Але всі ті пояснення нічого справді не пояснюють, бо вони неправдоподібні, непереконливі, ніколи й ніде не були на практиці доведені.

Тому цей родовід, який ми подали, є цілком вірний і згідний з ідеєю еволюції, тільки багато ясніший, ніж навчають еволюціоністи. Вони цією комбінацією намагаються довести собі, ніби Бог не приймав ніякого уділу в постанні живої природи, а тому, мовляв, Бога й нема. Вони бояться Бога, а тому їм хочеться, щоб Його не було, тому вони й силкуються обманути себе й інших.

Проте сам Дарвін так не думав, як його послідовники. Коли його запитали, де взялося життя в першій клітині, він без вагання відповів: "У першу клітину життя було вдихнуте Творцем".

У своїх листах до друзів він відкрито визнавав свою віру в Бога Творця.

Коли одного разу Дарвіна відвідав відомий англійський натураліст А. Уоллес, то йому прийшлося трохи почекати, бо Дарвінів син сказав: "Мій тато тепер молиться!"

Відомо також, що Дарвін постійно підтримував матеріально християнську місію, яка працювала на Огненій Землі, на південному кінці Аргентини, яка силою Євангелії перемінювала дикунів людоїдів на правдивих християн.

Отже, Дарвін вірив у Бога-Творця. Тільки він Творцеві призначив дуже маленьку роллю: створити життя лише в одній клітині. А вже організми, маю-

чи життя від Бога, мусіли самі розвиватися з тієї однієї клітини.

Тому Дарвін, хоч безперечно був далеко чесніший від своїх послідовників, він, однак, тяжко зневажив Бога. Тому й його теорія еволюції стала прокляттям для світу, піддавши йому думку, що людина й тварина є те саме. Бож таке припущення, що Бог міг створити життя, а не зміг чи може не захотів створити організмів; то хіба це не богозневага? Скільки та Дарвінова теорія викликала непотрібних суперечок, зайвої праці, яка не принесла для людства ніякого добра та ніякої користі, а навпаки, вона знівечила людську гідність та мораль. Бож якщо людина є тільки "цивілізована тварина", то яку гідність або яку мораль може мати тварина? Тому й не диво, що там, де ця релігія стала державною, там до людей відносяться багато гірше, ніж до тварини.

III

ШУКАННЯ ПІДСТАВ ДЛЯ ЕВОЛЮЦІЇ

Отож, так постала теорія еволюції. Багато безбожних людей в неї повірили, як в нову релігію. А малоосвічені еволюціоністи просто без доказів твердять, що людина походить від мавпи й усе. Але освічені та інтелігентні еволюціоністи розуміли, що це неможливо, щоб від мавпи постала людина. Це був би завеликий і неможливий стрибок. Мусіло бути ще щось посереднього. Тому вони почали шукати. Копали й шукали майже по цілому світі й нарешті оголосили, що знайшли, так звані "кільця", цебто щось середнього поміж мавпою і людиною, щось, що немов кільце ланцюга, сполучує тих дві істоти.

Що ж то були за такі "кільця", що вони могли б переконати нас, що ми, люди, є дійсно пов'язані ними з мавпами? А ось що.

Еволюціоністи знайшли десь одного зуба й почали собі уявляти, як то мусіла виглядати та тварина, що мала такого зуба? Виробили ту тварину з гіпсу, на подобу мавпо-людини, виставили на показ, поробили з неї знімки й почали переконувати світ, що так власне мусіло виглядати оте сполучуюче "кільце". Але докладніші досліди того зуба виявили, що він належав не людині, а свині.

Цей факт показує, на велику можливість прикрих помилок при вияснюванні ікопалін, якщо люди мають пристрасть до певної ідеї, до якої все підганяють.

То знову оголосили, що знайшли додаткові докази існування мавпо-людини, цебто, знайшли кусок

нижньої щелепи. І тому, що це ж оголошують і пояснюють люди вчені, дослідники природи, то знаходиться багато легковірних, що вірять у ці байки та авторитетно повторюють: "Це ж науко доведено!" А справді ані той зуб, ані той кусочок щелепи не дають ніякої уяви, якій власне тварині вони належали? Тим більше, що вони знайдені не в одному місці й належали не одній тварині. Справжньої ж мавпо-людини ніхто й ніколи не знайшов, а це просто звичайний обман невірючих учених, яким хочеться, щоб так було.

Але, нараз, у 1891 році один голландський лікар Дюбуа знайшов на острові Яві аж три кутні зуби, верхній кусок черепа та кавалок бедрової кістки. Треба, однак, підкреслити, що всі ці кістки, крім бедрової, вільно вміщались на долоні, а знайдені були на віддалі 15-ти метрів одна від одної.

Не маючи нічого кращого, еволюціоністи з великим розголосом взялися поширювати по світі вістку, що вони знайшли рештки "пітекантропаса", що означає по-нашому — "мавпо-людина".

По докладнім дослідженні німецькі вчені Вірхов, Ранке, Герхавх, Фольц і інші виявили, що кістка з черепа належить звичайній людині, а зуби — звичайній мавпі. Після того в тій місцевості перекопано й пересіяно велику кількість землі, але більше нічого не знайдено. На Лейденському конгресі в Голляндії 1895 році з 24 членів учених природознавців 17 не визнали тих решток "пітекантропосом".

Тоді еволюціоністи взялися за дальші розшукування. Шукали дослівно по цілому світові й знайшли, так званого "неандертальського пітекантропаса" в Німеччині в долині Неандерталь, поблизу міста Дюссельдорфу. Але виявилось, що й ці рештки не були пітекантропосом, а були звичайною європейською людиною, яка мала такий самий череп, як і сучасні європейці. Не краще вийшло і з іншими "пітекантропосами".

Аж, накінець, у 1911 році славний англійський геолог Чарльс Давсон знайшов у самій таки Англії, в околиці Пілтдаун, щелепи з двома кутніми зубами й майже цілий череп. Це була поважна знахідка й еволюціоністи тріумфували, бо майже весь науковий світ признав ці останки за "пітекантропоса", а це означає, що й признав теорію еволюції.

Але пройшли роки і в різних ділянках науки були зроблені нові відкриття. І ось, у 1949 році в колах науковців зродилося підозріння до того "пілтдаунського пітекантропоса". Почалися нові дослідження, хемічні та інші аналізи, просвітлення тощо, і наприкінці 1953 року вчені остаточно переконалися, що мають діло зо свідомим шахрайством. Виявилось, що це цілком не стародавні кості, а майже свіжі, але по мистецькому підроблені, відповідно помальовані, щоб надати їм вигляд глибокої давнини. Череп був ще досить свіжий, а щелепи були зо звичайної великої мавпи, зуби ж були зо мавпи шімпанзе, відповідно стерті пильником. А ще потім це все було покладене до сильного хемічно-пришикованого квасу, який поверховно понищив ті кості, позатирав сліди підроблення і надав їм вигляду тотожности.

З цього вийшов величезний скандал і жахлива компромітація для вчених еволюціоністів. Вивлення цього обману з заміром підтримати падаючу репутацію теорії еволюції, швидко обійшло всю світову найповажнішу пресу. Тим більше, що цього ошуканства допустився не якийсь звичайний грошолюб, а вчений над вченими. Він штучно й хемічно обробив кістки під "пітекантропоса" й то так "науково" доводив правдивість еволюції.

Якже ж тоді, після шахрайств та обману таких вчених, як німецький біолог Ернст Геккель і англійський геолог Чарльз Давсон, можна ще вірити в ті еволюційні аргументи? І взагалі, як можна, маючи кілька огнилих кусочків кісток, про які невідомо з яких істот вони й походять і на підставі їх малювати чи ліпити "пітекантропоса" й доводити, що то він

отак то виглядав, що він ходив зігнувшись, подібно до мавп, але коли жував їжу, то рот рухався в нього вже не так, як у мавпи, а так як у людини. Це ж усе тільки фантазії, а фантазій не можна ж подавати за науково доведені факти.

І який справді є сенс в тому, щоб підробити кілька кісток і знайти ще кілька маленьких кусочків кісток, а тоді, керуючись уявою, намалювати чи виліпити фігуру й авторитетно заявити, що ось такі мавпо-люди жили 500 тисяч літ тому й вони були переходовим кільцем від мавпи до людини й так обманювати людей? Чи це принесе якусь користь для людства? Чи люди стануть кращими та розумнішими, якщо вони повірять в цей обман? Тому ми рішучо заявляємо, що теорія еволюції не належить до науки, а до нечесної спекуляції, яка придумана з метою "викинути Бога" зо створеного Ним світу. Бо нечесливим беззаконникам не вигідно робити зло, якщо вірити в Бога. А без Бога все можна, згідно з правом сильнішого.

З цього тільки мають клопіт музеї, бо коли науковці якусь гіпотезу признають, то музеї фігури та картини з неї виставляють на оглядини людям. А коли науковці обдумуються, переглянуть справу й визнають ту гіпотезу за фальшиву, тоді музеї мусять ті експонати викидати.

Ось довший час користалися фігурами неандертальської людини, яка була сутулувата й нахилена, поки не знайшли в тих самих шарах землі кістяків цілком нормальних теперішніх людей.

Пізніше, згаданий Давсон підробив для еволюціоністів пілтдаунця, що ноги його й хребет були подібні до людських і мавпячих, хоч їх ніхто ніколи не бачив. Але уявні фігури з нього, замінили в музеях неандертальця. Але досліди виявили обман і музеям знов клопіт, бо прийшлося так само, як викидали фігури неандертальця, так прийшлося усувати фігури пілтдаунця.

Взагалі окреслити пітекантропоса чи людину по

костях навіть тоді, коли б знайшли цілий скелет, є дуже трудно, бо ж на світі є всякі люди. Ось коли б викопати кості атлета та кості карлика, або рахитика, то поміж ними буде величезна різниця. І ними можна було б доводити або еволюційний розвиток, або виродження. А справді ті кості нічого не доводять, бо ж ті люди жили одночасно.

Може бути ще й така трудність: звичайно, люди своїх мертвих не лишають у тому геологічному шарі, на якому вони жили й ходили, а хоронять, закопуючи в землю й часами досить глибоко. Й іноді трапляється, що мертвого поховують в такому шарі землі, який нашарувався багато тисяч літ тому й коли б його геологи знайшли в тому шарі, то порахували б за стародавню людину.

Також викопалини взагалі зберігаються при наявності великого тиснення, цебто коли померлий опиниться глибоко під землею чи під водою. При звичайних же умовах, тіла й кості розкладаються й рідко скелети знаходяться в цілості, а найчастіше розкидані.

Тому ви, що вмiєте ще думати і ще маєте відкриті очі, добре роздивіться та глибоко вдумайтесь, хто, де й коли бачив якісь сліди чи ознаки такої еволюції, щоб у природі щось само собою змінювалося до кращого, щоб само собою удосконалювалося і т. д.? Чи не діється радше навпаки? Бо ж навіть там, де працює рука та розум людини, то й там діється згідно написаного в Біблії: "Що людина посіє, те й пожне" і також: "Все розмножується за родом своїм".

Пощо ж тоді захоплюватись обманом і вірити в неіснуюче? Чи не краще вірити в Боже об'явлення щодо природи, яке виконується на наших очах і яке можна перевірити, а воно нас переконує наявно, що Слово Боже є правдиве.

Отже, ми бачили, що еволюціоністам так і не вдалося знайти мавполюда, бо його ніколи й не було. Бо, подумайте самі, адже ж мавпи є старішими від мавполюдів, а їх є досить і сьогодні. То де ж поді-

лися мавполюди? Може вони вимерли? Але чому? Чому ж тоді мавпи не вимерли? Як це могло так статись, що мавпи, які народили мавполюдів, є й по сьогодні й люди, яких народили мавполюди, також є, то чому, нараз, вигинуло оте середнє кільце, яке має сполучувати людину з мавпами? І чому ті мавполюди вигинули всі до одного так, що не залишилось навіть на показ. Невже ж вони виявилися настільки слабшими від мавп та непристосованими до життя, що мавпи залишилися, а мавполюди вигинули? Але тоді люди мусіли б бути ще слабшими від своїх предків і також вигинути. Але, виявляється, що діди лишилися і внуки лишилися, а батьки зникли й то так докладно, що й костей з них не можна знайти.

Тож, скажіть, будь ласка, чи в таке щось можна повірити? Якою то справді дитячою байкою є та теорія еволюції. Це все ясно показує, що ніколи ніяких мавполюдів не було, а тому й еволюціоністи, нічого не знайшовши, рішили обходитися без мавполюдів. Вони видумали нову теорію, що, мовляв, у розвиткові організмів могли бути й "стрибки". Цебто могло й не бути мавполюдів, а був колись "стрибок" просто від мавпи до людини і, ніби, все вияснено.

Але німецький вчений Вірхов каже, що ніде в роді ссавців нема такої непрохідної прірви щодо будови черепа, як між черепом людини й мавпи. Але ще більша прірва є між психічним та розумовим життям людини і мавпи. Тому ясно, що такого "стрибка", щоб перескочити ту прірву, не могло бути.

Романас, учень Дарвіна, після того, як зібрав виявлені та спостережені ним розумові здібності кожної відомої йому тварини, переконався, що вони не перевищують розуму п'ятимісячної дитини. Звичайна людина володіє мільйони разів більшою силою розсудку, ніж найрозумніше з тварин, а також мільярди разів більше розвинене в людини почуття сумління.

Отже, людини ні тілесно, ні психічно, ні розумово не можна прирівняти до жодного роду знаних ученим тварин, тому вона не може походити від жодної з них. Людина на найнижчому рівні завжди була вищою від усіх тварин; цебто, вірніше кажучи, вона ніколи не була твариною, а таки людиною. Бо хоч видатний німецький еволюціоніст Геккель, твердив, що між людиною і твариною нема суттєвої різниці, то це був, очевидно, свідомий наклеп на людину. Бо, нажаль, цей учений не відрізнявся чесністю, як побачимо далі. Бож коли б тієї різниці не було, то можна було б звірину виховати та вивчити до рівня людини. А тимчасом, як було вже згадано, що поміж найкраще витренованим псом чи конем, або й мавпою і майменше розвиненою людиною є ціла прірва. Бо кожну тварину як уважно не тренуй, вона ніколи не стане самостійною культурною істотою, а завжди залишиться твариною. Натомість візьміть дикуну і ви можете зробити з нього інтелігента. Бо тільки людина має особливу внутрішню силу розвитку. Тому людина, хоч є тілесно уподібнена до тварин, духовно однак, вона стоїть понад ними на недосяжній для них висоті.

Правда, були такі факти, що нори бобрів та будівлі муравлів і бджіл були далеко краще побудовані, ніж мешкання людей. Але ті будівлі не були плодом розумової творчості. Збігом часу людина замінила печери на кришталеві палати, а тварини й кроку не зробили у своїм прогресі. Бо тварина ні в чому не робить прогресу, що виходить поза границі її інстинкту.

Ось курка висиджує качат. Здавалося б, що вони повинні були б навчитися від неї хоча б порпатися в смітті, як це роблять кури, але цього не буває, а навпаки, вони, на перекір курячій природі їхньої мами, лізуть у воду. Бо тренування не є наукою, а лише подразненням інстинктів. Тренована тварина ніколи не буде робити набутих нею через

тренування штук, якщо її не будуть змушувати до того.

Ось господар вішає витренованому псові на шию кошика, дає в рот гроші й посилає до крамниці по м'ясо. Пес приходить до крамниці, кладе гроші, дістає м'ясо й приносить додому. Здавалося б, що він розуміє, що він робить, але це не так. Коли б він розумів, що він дістає м'ясо за гроші, то знайшовши гроші, він узяв би їх, пішов би до крамниці, купив би собі м'яса і з'їв би. Але такого пес ще ніколи не зробив, хоча б він найкраще був витренований. Жоден пес знайдених грошей не візьме, зате свіжу кістку візьме кожен пес і без тренування.

Отже, як ви тварин не тренуйте, як їх не вчіть, вони залишаться тільки тваринами й нічого людського навіть тіні в них не знайдете. Тому видатний німецький вчений Вірхов, який сам симпатизував еволюції, але він чесно шукав її слідів, сказав таке: "Ми розбиті на всіх позиціях наших думок, з яких ми думали атакувати. Всі зусилля знайти безперервність прогресуючого розвитку від тварини до людини розвіялися. Мавполюдини — не знайдено, а тому теорія еволюції є твором дозвільної фантазії".

Палеонтологія, цебто наука про бівше, але вигасле життя, показує, що ніколи ніякого поступового переходу або розвитку нижчих форм життя у вищі — не було. Бо коли б воно було, то найбільше очевидні та вірні докази мусіло б дати дослідження розкопів раніше існувавшого життя. Але, на горе еволюціоністам, всі знайдені рештки мають ще й сьогодні живих своїх потомків, які, коли їх порівнювати з їхніми предками, не виявляють і натяку на якийсь прогрес чи еволюційний розвиток. Навпаки, де в чому скорше можна спостерегти регрес або закон реверсії, цебто виродження.

Учені вирахували, що від початку життя на землі, існувало біля 125 мільйонів різних видів живих істот. А теорія еволюції навчає, що для того, щоб перейти з одного виду в другий, треба ще пройти

через 1700 проміжних стадій. Коли ж помножити тих 1700 проміжних стадій на 125 мільйонів видів, то отримаємо астрономічну цифру, бо аж 212 мільярдів і 500 мільйонів одних тільки перехідних стадій чи кілець. І ні одного з них не знайдено ні на землі, ані в землі. То чи можна повірити, щоб з такої неймовірної маси живих істот, ні одна не вижила й щоб навіть у землі не лишилося по них ні сліду? А при тому, тримаючись цієї ж еволюційної науки, то й поміж мавпою та людиною мусів бути не один мавполюд, а мусило б їх бути аж 1700. І де вони поділися? Чи ж це не природно, коли б еволюція була правдою, щоб ми мали різні кольонії мавп у хатках, у фартушках, мавп без хвостів, мавп без шерсті, мавп, які децю говорили б, децю робили б, децю вчилися... словом, щоб було 1700 колоній з живими істотами, такими, що йдучи від одної до другої, ви не спостерегли б, де кінчалися б мавпи, а почалися б люди. То це був би доказ, а не кусочок осялячої кістки та мавпячого зуба, а решта людської фантазії й ось вам — мавполюд!

Ні, в таку науку, якій, щоб довести свою правильність, треба знайти аж 212 мільярдів і 500 мільйонів перехідних сполучюючих кілець, з яких нема ні одного, вірити може хіба тільки нерозумний.

Більше того, та ж теорія еволюції навчає, що на кожен перехід від одної стадії до другої потрібні мільйони літ. Отже, не один мільйон, а мільйони. Скільки саме мільйонів треба, то та наука не подає, бож не знає, але візьмімо хоч з 4-5 мільйонів. То навіть і це, коли помножити на попередню цифру тих перехідних стадій, вийде така кількість літ, що за правдивою наукою, тоді ще й усе світ не існував. Отже, вийде абсурд, а не науковий висновок.

Усі правдиві докази, якими оперує наука, основані тільки на фактах. Усе, що фактами не підтверджується, належить до царини недоведених теорій. Здобути ж наукою дійсні факти р шуче відкидають теорію еволюції. А це відкинення еволюції приво-

дять до єдиної ще можливості — до прийняття правди про створення світу Богом. До цього все більше й більше хилиться сучасна наука, що ввесь світ і все, що на ньому, є творивом Усемогутнього Бога.

IV

НЕЙМОВІРНІСТЬ ЕВОЛЮЦІЇ

До цього моменту ми йшли по тій лінії еволюції, з якої мала виникнути людина, цебто з мавпи. І ми прийшли до висновку, що це неможливе. Але це не єдина трудність, яка унеможлиблює прийняти та повірити в теорію еволюції. Бо як ми вже згадали, що Дарвін допускав створення Богом навіть кілька зародків, але теперішня ж теорія еволюції, поперше, цілком відкидає якубудь участь Бога, а, подруге, навчає, що всі види рослин і тварин розвинулися з одного зародка. Це рішуче не могло статися. У всіх же видів був однаковий початок і однакові умови розвитку, бо ж та перша клітина виникла десь в одному місці. І та клітина є матір'ю і, як виходить, також батьком одночасно для всієї живої природи.

Між іншим, варто при цьому звернути увагу еволюціоністам, що вони насміхаються з християн, що вони вірять у народження Ісуса Христа без мужа. Для них це є безумство, фанатизм тощо. Це, мовляв, абсолютно неможливо, щоб доросла дівчина могла породити сина, не знаючи мужа. Але в таку дурницю, що в абсолютній світовій пустині, де не було ніяких органічних речовин, і нараз там з'явилась одна єдина жива клітина, яка також без мужа стала матір'ю всієї природи, то еволюціоністи вірять.

Ми, зрештою, згідні, що без Бога не було б можливе народження Христа, але тоді мусять і еволюціоністи погодитися, що клітина без мужа не могла зродити всю природу. Більше того, ми абсолютно не віримо, що без Бога могла хоча б одна клітина з'явитись.

Але ось, за наукою еволюціоністів, серед мертво-го середовища, з'явилася жива клітина і з неї, нараз, народилися хробаки, ящірки, риби, жаби, мавпи, вівці, корови, коні, леви, слони, слов'ї, кури, орли, кити, акули, а також воші, комарі, бджоли, скорпіони, а відтак трави, квіти, дуби, кедри й так до безконечности. Самі еволюціоністи твердять, що на світі є три мільйони родів рослин і тварин.

Отже тому, що вся жива природа виникла з одного зародка, то все створіння є ріднею, братами та сестрами. То як це могло статися, що одні брати та сестри повиростали такими величезними, як слон, кит, бегемот, кедр, дуб, пальма, а інші знов такими маленькими, що оком не можна доглянутися, як наприклад, одноклітинні істотки, віруси та бактерії. Хто покерував цим процесом розвитку, щоб з того самого зародкаросло стільки різноманітних родів, таких неподібних один до одного ні зростом, ні виглядом, ні тілом, ні розумом, ні придатністю, ні формою, ні кольорами, ні віком? Цього еволюціоністи не вияснюють.

І, нараз, з поміж тієї трьохмільйонової рідні, з якоїсь частиночки того одного зародка, виникла порівнююче невелика істота, гарна на вид, дуже делікатна, без гострих зубів, без сильних пазурів, не захищена жодними панцирями, чи хоч лускою або густою щетиною. Ця істота така мала, що є тварини, які можуть її проковтнути або вбити одним ударом лапи. І все таки, власне та істота стала паном усієї живої і мертвої природи. Вона єдина опанувала світ і натворила на світі таких див і чудес, що можуть рівнятися тільки з чудами Божих творів. Це — людина!

Тепер подумаємо, чи це можливе, щоб із трьох мільйонів родів, тільки один єдиний рід розвинувся в людину? Це просто порушує закон математичної ймовірности. Чи ж то було б можливо, скажімо, на три мільйони народжень, щоб народився тільки один самець, або тільки одна самка? Або коли б кинути в

повітря три мільйони копійок, то чи міг би хто повірити, що всі вони, крім одної, упадуть на землю догори орлом? То на якій же підставі еволюціоністи допускають, що на три мільйони родів, тільки один розвинувся в людину? Це математичний абсурд, в якому нема ймовірності.

Ми, зрештою, не вимагаємо, щоб ті інші люди, які виникли б з інших родів, були докладно подібні до нас. Ось скажімо, для прикладу, постає війна й армія складається з трьох мільйонів вояків і поміж ними знайдеться один здібний вождь. Але всі інші генерали та офіцери приблизно подібні. Або багато є на світі видатних державних мужів, але від них до звичайних урядовців є поступовий і не далекий перехід. Є також багато великих учених і талановитих людей, але й між ними та звичайними людьми невелика є різниця. Чому ж тоді ця величезна трьохмільйонова рідня, маючи одну матір в одному спільному зародкові, так жахливо порізнилась і чому зо всіх тих трьох мільйонів родів тільки один досягнув до фізичної, моральної й духовної зрілості людини? Чому тільки один? Чому не витворилась якась ще інша істота, рівна або хоч подібна до людини, яка народилася б, ну скажімо, від хитрої лисиці, або від вірного пса, чи тихої вівці тощо? Або й мавп є багато родів. Ось, якщо людина походить від шимпанзе, то нехай би ще й гориля оцчасливила світ, давши йому людей не тільки розумних, а й сильних. Адже ж із трьох мільйонів можливостей абсолютно недопустимо, щоб тільки один одинокий рід досягнув до міри людини!

Поміж самими людьми трапляються генії, люди надзвичайної сили розуму. Проте ніколи ще не з'явився такий геній, який силою свого розуму відрізнявся б від звичайної людини настільки, наскільки та людина відрізняється від мавпи. То якщо між людьми чогось такого не стається, то як воно могло статися поміж мавпами, що такий геній поміж ними народився? Однак, якщо той безмірний простір, який

існує поміж мавпою і людиною перескочити можна, то нехай еволюціоністи не зводять людей, що на три мільйони родів, це міг учинити тільки один рід, Це заперечує математичну ймовірність.

А може ті роди ще не дозріли? Хоч мавпи ж є ще й сьогодні та є ще й інші тварини не глупіші від мавп, та на вид гарніші. Нехай би й вони витворили якусь таку істоту, яка своїм розумом та духовністю перескочила б ту пропасть, яка відділяє людину від тварин. Може еволюціоністи бачать уже таких кандидатів на людей. Бож такі роди повинні бути, якщо еволюція є правдою. Якщо ті роди були колись і це було можливе колись, то чому воно мало б бути неможливе тепер? Але ясно, що цього не було й не буде. Бо еволюція — це фантазія, яка існує тільки в уяві еволюціоністів. Вся ж земля і вся природа на ній створені Богом за певним пляном і з певною метою. І людина створена відмінно від усіх інших істот і Творець сказав, що тільки вона створена на образ і подобу Божу. Тому ніяке твориво не може бути людиною та з нею рівнятися, бо все інше твориво створене для людини й тільки людина поставлена бути паном природи. Тому людина, хоч є земним створінням, а може плавати під водою й досліджувати морське дно; вона не має крил, а літає швидше птахів; по землі ж порушується швидше всіх тварин; не має занадто сильного голосу, а як заговорить, то весь світ може її чути.

Тварини ж ніколи не зроблять і одного кроку в своєму еволюційному розвитку, бо їм це не дано від Творця. І цим сама природа заперечує існування еволюції, якої не було ніколи.

V

ІМПУЛЬСИ ЧИ СПОНУКИ ЕВОЛЮЦІЇ

Еволюціоністи не признають у твориві ніяких творчих та керуючих сил, а намагаються пояснити розвиток всього існуючого природним способом.

Ось, мовляв, на певній площі кипить запекла боротьба, як поміж тваринами, так і поміж рослинами за їжу, сонце й повітря. У цій боротьбі перемагають найкращі сорти. Тому те, що ліпше й сильніше залишається, а слабше — гине. Таким чином dokonується природний добір без уділу якогось керівника ззовні.

І це пояснення для матеріялістів є, ніби, просте й ясне. Але коли приглянутися до нього ближче, то відразу видно, що воно видумане не при досліджуванні природи, але біля канцелярійного стола. Бо в природі якраз того всього не буває, про що еволюціоністи навчають. Нема там ані запеклої боротьби, ані природнього добору й ніде нема перемоги кращих сортів, а навпаки, в рослинному світі перемагає бур'ян, а в тваринному — перемагають комахи, віруси та бактерії.

"Боротьба за існування" — це тільки витвір уяви. Бож тварини того самого роду не ведуть із собою боротьби. А прояви, нібито, боротьби, не є справді боротьбою, а працею на "хліб щоденний". Бож якщо яструб нападає на горобця, а горобець на гусеницю, а гусениця на листя, то це не боротьба, бож ті напасники не думають, щоб нападених знищити і собі очистити місце. Ні, чим буде більше дрібних пташок, тим яструби будуть більше радіти. І скільки б яструби не з'їли пташок, їх всеодно не забракне, і скільки

пташки не з'їли б гусениць, вони знову появляться. Для гусениць же вистачить листя, а для листя вистачить сонця й повітря. Бо коли б ці явища назвати боротьбою, в якій слабші мали б загинути, то ясно, що слідом за ними мусіли б загинути й сильніші, не маючи для себе поживи.

З другого ж боку, коли б за їжу почали змагатися з собою істоти того самого роду, то вони вийшли б з такої боротьби покаліченими та ослабленими. То який же тут був би природний добір? Адже ж самі еволюціоністи знають, що вигинули ж оті велетенські "заври", а слабші тварини, не беручи ніякого уділу в боротьбі, вижили. А здавалося б, що всі ті "заври", як дуже сильні, мусіли були знищити слабих, а самі жити дотепер. Але так не вийшло, сильні погинули, а слабші залишилися. Чому? І еволюціоністи пояснюють, що дуже сильно змінились умови життя для таких величезних тварин. Гаразд, може деякі умови й змінились, хоч учені доводять, що кліматичні умови не дуже змінилися, бо інакше загинуло б усе життя. А при тому, є ж ще тепер на світі дуже великі тварини, ось як слон, бегемот та інші, й вони не гинуть. Чому? І тут еволюціоністи викручують, пояснюють, що природа експериментує, цебто придатне заховує, а непридатне — знищує.

Але це тільки викрут. Бо як може природа знати, що придатне, а що — ні? Чи ж вона має розум, щоб робити експерименти?

А тим більше, що за правдивою наукою, то й ці "чудовиська великі", були дуже придатні. Ті, що вірять у Божу творчість, знають, що Бог непридатного та непотрібного не створив би. Але Бог діє пляново, Він знав, що буде потрібне для майбутнього володаря землі — людини. Тому Він на початку створив велетенські ліси та безліч отих "чудовиськ", яких Він потім поховав у землі та з них приготував для людини величезні запаси вугілля та нафтової ропи.

Отож, багато тварин і рослин живуть разом, створюючи цілі величезні колонії, щось подібне до дер-

жав, ось як ліси, поля, луки, отари, табуни, вулики, муравлиська та інше. І поміж ними не тільки нема ніякої боротьби, а навпаки, там сильніші помагають слабшим та їх охороняють.

Тому ясно, що видумана еволюціоністами боротьба за існування, яка мала б виконати роль виховника, в природі не існує. Таким виховником може бути тільки розумна, на образ і подобу Божу створена людина, але й вона не може творити нових родів та видів і не може перетворити один рід на другий. Людині дане дуже велике право на землі, але не абсолютне. Абсолютне право, силу й владу має тільки Бог і Він один може чинити, що Він захоче. Так бо написано в Пс. 134:6: "Все, що хоче Господь, те Він чинить!"

Коли б Господь захотів, або на це була б потреба, й тепер створив би якийсь цілком нове створіння, то й воно не було б доказом правдивості еволюції. Але Богові нема потреби творити додаткових створінь, бо Він уже передбачив наперед.

Еволюціоністи твердять, що в боротьбі за існування організми набувають корисних змін, які передаються нащадкам. На жаль, вони не називають тих "корисних змін" по іменню. Може часом мавпа мавпі відірве хвоста й вона це передасть нащадкам і так постане безхвостий рід мавп, які хоч цим наближаться до людини? Смішно навіть подумати, що боротьба кому будь дає корисні зміни. Ні фізично, ні економічно, ні морально боротьба ніколи не приносила корисних змін. Вона завжди несе з собою руйну, каліцтво, смерть і деморалізацію.

Ось людство пережило дві страшних світових війни, в яких мільйони боролися. І які ж корисні зміни принесла ця боротьба для людських організмів? Поперше, понад 50 мільйонів найкращих представників людства згинуло, а ще більше лишилося каліками, багатенно захворіли психічно, а все людство заломилося морально та духовно. Молодь після війни, помимо високої цивілізації, згубила цілком культу-

ру й дослівно здичавіла.

Оце й є природні наслідки боротьби за існування! Хоча, дяка Богові, як ми вже довели, що в природі цієї боротьби нема і ні тварини, ні рослини навмисне, без потреби одні одних не нищать.

І особливо на початку ніяк не могло бути ніякої боротьби, коли було досить місця, сонця й повітря, не було тільки їжі, бож, за наукою еволюції, була тільки клітинка, яка без їжі мусіла якось жити мільйони літ, рости й ділитися, витворювати різні види тощо.

Ну й коли вже їх набралось трохи більше, тоді вони почали приглядатися одне до одного, паруватися й творити родини. Як видно, що та одна клітина наплодила не тільки самок, а й самців. Бо як же інакше могли розмножуватися роди?

Ось як висміює цю справу російський історик і письменник М. П. Погодін: "Людина появилася сама собою, — тоді й курка створила сама себе, створилася, з'явилася сама собою й почала нести яйця. Курка несе яйця, але ж вона сама вилуплюється з яйця. Отже, яйце мусіло бути перше, ніж курка? Звідкіля ж це перше яйце? Як воно зробилося? До таких простих питань і міркувань доходить ваша наука.

Ви приписуєте все твориво якійсь силі; та це ж і є Бог.

В природі є Сила всюдисуща, невидима, потаємна, яка творить... Ось зерно, ось крапля... Як з цього зерна виростає пальма, троянда, помаранча, або з цієї краплі — верблюд, вівця, людина?... Ви розумієте, філософи, бож бачите своїми очима, що це стається. А скажи вам — Бог, ви заперечуєте. Бога нема! А що ж є? Ви є? — Та звідкіля ж ви? Самі ви створили себе, з'явилися самі собою? Чи може бути щонебудь більш безглузде від ваших припущень, які запроваджують в кут, ідучи дорогою логіки та розуму?"

І справді, як це гарно й просто бринить, коли

читаємо такі слова: "І побачив Бог усе, що вчинив. І ото — вельми добре воно".

Не треба сушити голів різними здогадами та обрахунками, не треба перекопувати землю без потреби, щоб знайти десь кусочок кістки, невідомо чиєї й не треба вигадувати нікому непотрібних теорій. Бог усе створив і то добре створив. Краще зайнятися досліджуванням Божого творива та Божих законів з метою, щоб пізнати ліпше Бога та прославити Його, аніж шукати способів, як то викинути Творця з Його творива.

Між іншим, щодо того перекопування землі, то еволюціоністи також мають великий клопіт. Вони самі навчають, що земля складається з певних шарів, які нашаровувалися чи відклалися на землі різними способами. Кожен такий шар чи пласт творився довгі віки. Вони мають свої, трудні до запам'ятання, геологічні назви та означені епохи, в яких вони творилися. Отже, верхні шари — це новіші, а нижні — старіші. Час їхніх нашаровувань обраховується мільйонами літ.

Тому, коли геологи знаходять щось на певній глибині, цебто в певному шарі землі, то вважають ту річ такою старою, як і той шар. А тому природно, що й еволюціоністи, якщо в даному шарі знаходять останки простіших істот, то його відносять до старішого походження, а коли викопалини є більше складних тварин, то ті шари землі відносять до молодших.

Все було б гаразд, коли б так було скрізь, та біда для еволюціоністів є в тім, що на всіх континентах є багатенно місць, де шари землі, які містять в собі викопалини більше складних тварин, знаходяться нижче, а менше складні — знаходяться вище. Отже, навпаки для еволюції. Бо це ж ясно й природно, що верхнє нашарування є молодше, ніж нижнє але тому, що верхнє має в собі викопалини простіших істот, то еволюціоністи називають його більше раннім. Але, власне в цьому й міститься проблема,

яким чином молодші шари землі опинилися під старшими? Це ж цілком збиває теорію еволюції.

Тому еволюціоністи змушені видумувати, що ті верхні шари землі не осіли там нормальним способом, а були перекинені туди з іншого місця під час якогось сильного струсу. Але це, поперше, неможливе тому, що це не маленькі частини площі, а величезні маси в кільканадцять квадратних миль, включаючи цілі гори. То як вони могли пересунутися з одного місця на друге за сотки миль? По-друге, коли б навіть якийсь такий страшний струс стався, що нечислимим мільйони тон землі перелітали б з одного місця на друге й то за сотки миль, то такий шар мусів би бути роздробленим та попереветаним, чого цілком в тих шарах не спостерігається. Але в більшості випадків — це рівні, гладенькі шари, які не мають ніяких ознак руїни в наслідок якогось катаклізму, а є нормальним нашаруванням.

Тому ясно, що такого переміщення шарів і гір не було, а той факт, що викопалини складніших тварин є в нижчих шарах, а простіші — вищих, доводить, що складніші тварини цілком не еволюціювали від простіших, а жили вони одночасно. Ось так, як і сьогодні тварини різного ступеня розвитку живуть же разом на тій самій землі й у той самий час, так воно було й завжди. І цей факт, що всі води тварин завжди жили разом, є дуже важний, бо він цілком змітає теорію еволюції.

Варто також підкреслити, що еволюціоністи, відкидаючи Бога й Біблію, не вірять і в потоп. Але тому вони не вміють пояснити, яким чином потворилися по світі величезні кладовища різних тварин, немов зігнаних до купи. Є райони, де дослівно мільйони викопалин різних тварин накопичені одні на одних. Деякі з них заховались в таких позах, які свідчать, що вони були захоплені в момент втечі чи боротьби зо смертю. Є багатенно місць де не тільки збіглися різні тварини, а й різні риби та моллюски.

Що їх зігнало до купи й разом вигубило? Якщо

потопу не було, то яка сила могла зігнати до купи різні тварини й як до них могли дістатися ще й риби? І взагалі, дуже часто замість правильного розміщення згідно прогресії від простого до складного, в шарах знаходяться викопалини, що лежать поруч себе й є до того різноманітні по своєму розвитку, що згідно з теорією еволюції, вони просто не могли жити разом і в тому самому часі. Отже, ті викопалини ніяк не підтримують теорії еволюції, а науку Біблії..

Для еволюціоністів є ще одна проблема з потопом тому, що трапляються місця, де знаходяться викопні дерева стоячими просто, а також нахиленими під різними кутами й навіть часто бувають перевернені догори корінням. Стовбури дерев досягають до 25 метрів і часами навалені один на одного. Взагалі вносився враження, що вони були повалені водою, яка занесла їх мулом, де вони обернулися в уголь.

Для того, щоб ті дерева покрились звичайними осадками, вимагалось би багато тисяч літ. За той час ті дерева звичайно погнили б, як це стає тепер в наших лісах: одні дерева всихають і гниють, а другі ростуть і ніколи в таких лісах не витвориться уголь. Тому потоп дає єдине природне пояснення, яким способом передпотопні дерева повалило й так швидко та глибоко покрило землею, що забезпечило їх від гниття й створило таке високе тиснення, яке було необхідне для обернення їх в уголь.

І так дослівно всі викопалини не дають підстави для еволюції; вся земля перечить цьому. Тому, просто дивно, що те, що очевидне, не переконує однак засліплених. Невже ж еволюціоністи цього всього не бачать?

Ми певні, що багато еволюціоністів самі бачать безглуздість своєї теорії, та бракує їм чесности та відваги, щоб признатися до цього. Їм соромно признатися в своєму безглузді, а може й бояться допустити думку, що Бог таки є, бо їм не хочеться покаятися, а без покаяння їх сумління замучувало б та спокою в душі не було б. Тому вони всіма спо-

собами намагаються виправдати свою теорію.

Ось Дарвін вигадав ще й такий доказ, що різні роди тварилися за допомогою "природного добору". Як то саме еволюціоністи розуміють той "природний добір", то вони й самі не можуть цього задовільно пояснити. Вони для прикладу беруть принципи, знані годувальникам, які на підставі відповідного добору тварини чи рослин, виховують бажані примірники. Отож, для плекання годувальники підбирають такі роди тварин чи рослин, які мають у собі бажані прикмети. Повторюючи щораз таке підбирання відповідних сортів годувальники по деякому часі отримують такі тварини чи рослини, яких вони бажали. І еволюціоністи твердять, що так воно, ніби, діється і в природі.

Отже, ми рішучо заявляємо, що ніякого добору в природі нема й ніколи не було. Поперше тому, що в природі, якщо відкинути Бога, нема інтелігентного годувальника, який старанно підбирав би відповідні сорти до схрещування й плекання згідно зо своєю волею.

І тут еволюціоністи кажуть, що таким годувальником є природа. Отже, природа має вибирати ті сорти тварин і рослин, які вона хоче виплекати.

Слухаючи таке, ми не можемо припустити, що еволюціоністи не мають поняття, що то таке природа? Невже ж вони не знають, що природа не є особа, а є отими ж самими несвідомими рослинами та тваринами, яких той годувальник мав би підбирати, схрещувати та витворювати з цього добору щось нового та кращого. Інакше кажучи, природа — це не є щось об'єктивного; це тільки певне поняття, а не якась реальна та розумна істота. То чи ж може така природа замінити нам інтелігентного годувальника, який діє свідомо, розумно, доцільно й з ясним заміром? Але, якщо еволюціоністи це розуміють, а свідомо говорять недоречності, то це ж свідоме шахрайство!

Вони намагаються скинути з престолу всесвіту живого та премудрого Творця, а замість Нього посадити свою несвідому природу, якої ж на початку не було. Вони пробують пояснювати таємниці природи таким способом, який сам вимагає пояснення. Вони, вияснюючи явища природи, вияснюють їх природою, мовляв, то все дії природи. Якої природи? Це ж не пояснення! Жодна розумна людина не може задовольнитися таким поясненням незнаного ще більше незаним. Коли шукаємо відповіді на такі великі питання, то не можна спихати труднощів з одного місця на друге. Бож різні розумові комбінації не є виясненням трудних питань. А треба знати, що в усій еволюційній літературі нема ні одного порядного та конкретного прикладу з природи, який доводив би правдивість їхньої теорії. Всі їхні приклади від початку аж до кінця — видумані. Їхня аргументація аж рябіє від таких ось заяв: "Можна собі легко уявити, що дана подія відбулася так-то...", або: "Через те, що воно могло так бути, тому воно так і є". То хіба це аргументи? Правдивий чесний дослідник не на уяві будує свої наукові висновки, а на дослідах та фактах.

Але еволюціоністи можуть нам закинути, що й ми також не зможемо вияснити істоти Бога, способів, якими Бог оперував, творячи світ і живу природу, як Бог міг створити усе з нічого й т. п.?

І це буде правдою. Бог дійсно є великою, незбагненою таємницею, як рівно ж і Його творчі діла є неосяжні та незбагнені. Але Бог таким мусить бути, інакше Він не був би Богом. Коли б ми могли збагнути всі Його діла та ще й Його Самого, тоді ми зрівнялися б з Ним, самі стали б богами.

Але це незнання нас не понижує й не чинить нас глупішими від еволюціоністів, а зате чинить нас чеснішими. Ось великий Ейнштейн, винахідник атомної енергії, сказав: "Наука підійшла до того Незбагненого, за яким — Бог!"

Цей великий науковець не соромився призна-

тись, що й для науки є "Незбагнене", а за тим незбагненим допіро Бог; значить Він мусить бути ще більше незбагненим. Тому віруючий науковець не потребує крутити, обманювати, доводити недоведене та запевнювати, що він знає "незбагнене". Ні, він просто каже: "В твориві ще багато є незбагнених та недосліджених таємниць. Але Біблія, яка також є великим чудом, запевнює мене, що джерела тих таємниць є в Бозі. Тому я вірю в Бога, як у Творця всіх досліджених вже, а також і незбагнених ще таємниць!"

То хіба таке становище є нерозумним або понижуючим? Чи ж вигадкування всяких небилиць і задурювання ними людей, щоб їх відвернути від віри в Бога, є почесніше від щирого признання людського обмеження?

Отож, за нашою думкою, куди чесніше відкинути всякі крутїства, та визнати свою неспроможність та неміч і визнати Творця всесвіту й творця нашого, й тоді легше стане на душі. Адже ж куди приємніше усвідомлювати, що світ не порожній і що в ньому діють не сліпі сили та злющі люди, які загрожують нам знищенням, а діє живий і добрий Бог, Який прагне нашого спасіння від зла, щоб приготувати нас до вічного життя.

Але вернімося до нашої думки про годувальника, яким еволюціоністи називають уявну природу, яка ж не може виконувати такої функції. Таким годувальником може ще бути людина. Вона єдина створена на образ і подобу Божу й поставлена Богом бути володарем землі. Тому людина може через підбір кращих зразків, через схрещування та сполучування, через щеплення та удобрювання поліпшити та виплекати дещо, ніби, нового, але в тому самому роді. Але навіть людина не може створити нового, цілком відмінного роду, який міг би далі самостійно розвиватися.

Такої еволюції, щоб одна форма життя розвинулась у другу форму, цілком відмінну від поперед-

ньої, не існує. Те, що називають сьогодні "гібридами", цебто змішанням, також не підтверджує еволюції. Бо гібридизація можлива тільки в одному роді. Найпростішою ознакою одного роду є те, що в ньому все схрещується та запліднюється. В межах одного й то самого роду є можливим досягнути певних незначних змін. Наприклад, в родині собак є не менше сотки різnorodностей. Але всі вони схрещуються та запліднюються, тому вони правильно вважаються тільки відміною того самого роду.

Але поміж кожними двома навіть наближеними видами життя, існує ясна межа, яку перейти неможливо й ніяке запліднення поза тими межами неможливе. Не можна, наприклад, сполучити пса з котом чи курку з індиком, щоб вони запліднилися й щоб постала нова відміна. Тієї родової межі переступити неможливо, тому й органічна еволюція неможлива. Бо вона могла б бути можливою тільки тоді, коли б тих меж не було й коли б можна було свobodно схрещувати й запліднювати всі живі істоти без пербору. Тому самий перший закон біології каже: "Всякий вид життя відтворює тільки себе".

Подруге, чому ми твердимо, що ніякого добору з істотами іншого роду не може бути, що, як ми вже згадували, між істотами іншого роду лежать неперехідні межі й ніякі схрещення не дадуть жодних наслідків. Людина може поліпшити овець, але вона не може зробити з них корів. Можна витворити певні сорти огірків, але не можна з них зробити кавунів. Є багато сортів берез, але ні з одної з них не можна виплекати дуба.

Тому сміливо можемо сказати, що жодного такого природного підбору, про який думають еволюціоністи, ніколи в світі не було й не могло бути. Бож розвиток різних форм ніколи не доконувався в природі, а в творчій думці Бога. Простіше кажучи, Бог Сам упланував і створив усі форми, роди й види життя, і, наперекір еволюціоністам, проклав границі поміж різними родами й видами, які неможливо пе-

рейти, а тим самим вони цілковито заперечують розвиток одних видів у інші; цебто категорично заперечують будьяку еволюцію.

Сама жива природа також перечить подібній думці. Бо від часу, як світ існує й по сьогодні, існують в ньому тварини й рослини, а поруч них також слабші навіть того самого роду. І дуже часто буває, що сильні одиниці гинуть, а слабші залишаються. Отже, живуть такі павуки, що мають гнізда з дверима, але також живуть і ті, що мають гнізда без дверей. Живуть зубасті щуки, але живуть також безборонні плітки. Живуть хижі яструби, а також живуть слабі синички. Ростуть могутні дуби й маленькі кущички під ними. З цього видно, що в справі природнього добору, сила не відіграє ніякої ролі. Все в природі змішане: велике і малесеньке, сильне і слабеньке живуть разом поруч себе тисячоліттями і сильне не сильнішає, а слабе не гине; одне одному не перешкоджає жити й множитись за родом своїм.

Ще є одна сторона, де можна було б сподіватися природнього добору, а це в статевому взаємовідношенні. Але поміж тваринами просто не спостерігається цей добір. Поперше, що тварини еднаються не за любов'ю, а за інстинктом; подруге, у них нема свідомости, щоб вони розуміли, що для того, щоб вивести сильніше потомство, треба єднатися сильнішим одиницям. Навіть серед людей не існує статевий добір, бо й люди скоріше керуються почуттями, ніж думкою про потомство.

Коли б така боротьба за існування та природний добір були, то нижчі форми життя давно вже повинні були загинути та уступити місце вищим. Але так не є, бо по всі віки поруч себе живуть найрізномородніші форми життя, пильно зберігаючи свій рід і свій вигляд.

У самій природі ніде не можна зауважити навіть такого прогресу, який може штучно зробити людина. У природі нема й натяку на якусь еволюцію. Всі рослини й тварини, до яких не торкається люд-

ська рука, якими вони були 6 тисяч літ тому, такими вони є посьогодні.

У природі не еволюція, а скорше панує закон реверсії й тому навіть там, де людський розум і руки й багато чого іншого ми мали б просто вродженоте без людської опіки, воно поступово здичавіє й повернеться до своїх природних якостей і форм.

Ось візьмімо чудову яблуню з прекрасними, смачними яблуками й посійте з тих яблук зернята й з них виростуть звичайні кислиці. Значить, природа не прогресує, а регресує; вона не знає найменшого переходу з одного виду в другий. Не еволюція, а реверсія панує в природі. Все, що людина поліпшить, природа знову неутралізує те насильне вміщування людини й незмінно повертає все до попередніх видів, до свого первообраза.

Залишений сад здичавіє. Дерева втрачать свою культурну форму, їхні плоди здібніють і втрачать свій смак. Рожа обернеться в звичайну дикунку шипшину, полуниці виродяться в дрібні лісові ягоди.

Те саме діється й з тваринами, вони також вироджуються й дичавіють. На жаль, те саме діється навіть з людиною. Усі набуті людиною добрі риси характеру не передаються з покоління в покоління. Кожна одиниця може передати в спадку риси свого характеру тільки своїм найближчим двом потомкам. Це стверджено наукою біології й це кожна людина сама бачить на практиці, що люди ані трохи те стають кращими. Дитина вчених і культурних батьків родиться такою самою, як і дитина дикунів. Кожна людина мусить починати своє виховання й науку від початку. Й того природного закону реверсії тримається вся несвідома природа й він рішуче заперечує теорію еволюції.

Між іншим, на близькому сході, особливо в Єгипті, знайдено не тільки багато мумій, цебто забальзамованих людей, але знайдено також мумії з котів, крокодилів і бісів, а також при тих муміях

знайдено чимало різного насіння квітів та збіжжя, яке, коли його посіяли, зійшло й виросло. Деякі з тих знахідок мають біля 5 тисяч літ. І, виявляється, що в тих родах тварин і рослин, протягом 5 тисяч літ, не доконалося найменших змін.

Тому ясно, що факти з життя заперечують теорію еволюції, а підтверджують незмінність природних видів та реверсію культивованих видів.

Коли б так траплялося, як Дарвін навчав, що набуті батьками корисні зміни, накопичені на протязі життя, передавалися б потомкам, то ми мали б сильні мускули, набуті нашими батьками від тяжкої праці, ми грали б на інструментах, на яких грали наші батьки й багато чого іншого ми мали б просто вродженого, перейнятого від батьків. Але так не трапляється, а дуже часто буває навпаки: діти мають цілком інші нахили, ніж мали їхні батьки. А це й заперечує вигадку Дарвіна.

Самі еволюціоністи це все бачать, однак вперто тримаються фальшу. Ось коли їм звернути увагу на інфузорії, цебто одноклітинні тваринки та на глисти, чому вони не розвиваються далі, то вони відповідають: "Інфузорії та глисти вже досягнули такого розвитку, що нема потреби їм розвиватися далі".

Хіба це правда? Адже ж інфузорії є одноклітинні й перший зародок був одноклітинним; значить, інфузорії нічого не досягнули, а залишилися такими, яким був їхній зародок. А зрештою, хто еволюціоністам сказав, які істоти досягнули до вершка свого розвою, а які ні? Якщо одноклітинній інфузорії та глистові не треба більше розвиватись, то більше досконалим організмам тим більше не треба. Так навщо ж тоді говорити про боротьбу за існування та про природний підбір? І пощо тоді говорити про розвиток із нищих форм у вищі? Цим еволюціоністи заперечують самі собі. Бо якщо одноклітинним інфузоріям нема потреби далі розвиватися, то чому перша клітина знайшла потребу розвиватися в мільйони видів? І якщо глистам нема потреби розвиватися, то

чому перший глист захотів бути рибою, а потім ящіркою і т. д.

Чи не бачимо з цього, що еволюціоністи крутять? Бо коли б цей поштовх до розвитку був, то сьогодні вже не було б ні інфузорій ні глистів, а всі вже вони були б чимсь, якщо не людьми, то хоч мавпами. Та й самі люди давно вже повинні б бути надлюдьми. Але це й показує, що ніколи не було ані ніякого розвитку з однієї форми в другу, ані не було боротьби за існування, ані ніякого природного підбору. Так як Бог створив усе від початку, так як проголосив для всього творива закон, що все має плодитись за родом своїм, так воно йде по сьогодні.

Еволюціоністи не можуть також пояснити, чому розвиток розуму не йде в парі з розвитком тіла? А це ж повинно було б бути, якщо в ділі розвитку діють лише атоми та їхні хемічні з'єднання. Або, скажімо, чому мавпи не є найрозумнішими серед тварин, якщо вони мали б бути найближчою ріднею людини? А вони якраз стоять дуже низько розумово. Вони навіть не розвинулися до усвідомлення потреби мати своє постійне гніздо, тоді як інші тварини мають гарні гнізда та нори.

Отже, не боротьба і не природний добір вирішують усе, а є Хтось Вищий, що дає життя та ним керує за Своєю волею й то абсолютно доцільно, хоч ми ще сьогодні не вміємо доглянути усі ті Божі цілі.

Ще мусимо згадати один еволюційний аргумент, що то спонукало природу еволюціонуватися.

Ось, видатний французький природознавець, Жан Ламарк, розвинув був теорію так званого "середовища", пояснюючи, що різні обставини та зовнішні фактори впливають на постання видів і форм.

Коли б таке щось вигадав пересічний еволюціоніст, то можна було б не дивуватися, а то ж "видатний природознавець!" Але, як видно, що й він був "кабінетним природознавцем", хоч про нього пишуть, ніби, він студіював природу й на лоні природи. То тоді ще більше диво. Певно з ним сталося,

як написано в пророка Ісаї 28:15: "Брехню ми зробили притулком своїм і в брехні ми сховались." А вона все одно вилазить, як шило з мішка.

Ось, еволюцію проголосили наукою, але тому, що ця "наука" опиралася на неправдиві основи та поставила собі неправдиву мету, то вона стала найбільше брехливою "наукою" на світі.

Отже, пригляньмося до цієї теорії Ламарка. Коли б вона була правдивою, що середовище впливає на формування видів, то в певних однакових обставинах, розвивалися б однакові види. Але так не є, бо в кожному закутку землі, ростуть побіч себе різноманітні форми й види.

Ясно, що в природі є сприятливі й несприятливі умови розвитку, але вони не змінюють роду. Я сам бачив деякі рослини в різних умовах. Ось дуби, в одному місці вони великі, розкішні, міцні, а в другому місці вони малі, якісь покручені, хворобливі. Отже, одні й другі є дубами, одна в них природа, але умови зросту не ті самі. Є деякі рослини, що в певних місцях ростуть, як дерева й розкішно цвітуть, а в інших місцях їх плекають в домах лише в вазонах. Але це не еволюція, це не зміна виду, а несприятливі умови розвитку.

Правдою є також, що рослини, як рівно ж і тварини мусять бути пристосовані до певних умов. Ось в гарячому піску пустині Сахари, на великій соняшній спеці, яка вбиває не захищену від сонця людину, росте величезна розкішна фінікова пальма, яка корінням своїм сягає підземних джерел. Про неї араби кажуть, що вона "любить свою ногу тримати в воді, а голову — в вогні." А крім неї є ще понад тисячу різних видів рослин. Отже середовище тієї пустині не сприяє жодній рослинності, а вона проте росте. Але цілком ясно, що коли б ту рослинність пересадити в холодний клімат, вона згине. І не середовище її вб'є, а клімат.

Отже, досліджено, що як рослини, так і тварини, коли їх раптово перенести з одного клімату в

другий, то вони можуть загинути, але виду свого не змінять. Однак, поступово їх можна досить далеко перенести з їхньої батьківщини. Вони акліматизуються, але виду свого не змінять.

В країні Перу, в Південній Америці, є цілком бездошчеве плоскогір'я, на якому однак ростуть соковиті кактуси. Вони бувають такі грубі, як людина, а вишиною, як будинок, які дослівно наповнені водою. А здавалося б, де вони набрали тієї води, якщо "середовище" її не має.

Або навпаки, в полярних країнах, на Шпіцбергені та на Новій Землі, де ніч і зима тривають близько півроку, де лід твердий, як сталь, то й там ростуть різні рослини та пречудові квіти. А середовище цьому аж ніяк не сприяє. Та Бог не рахується з середовищем, а до кожного середовища пристосував як рослини, так і тварини і вони там живуть тисячоліттями й не змінюються.

А вже коли взяти морське дно, де панує вічний непроглядний морок, де вода завжди однаково холодна, як лід і де є величезне тиснення морської води. Там нема ні дня ні ночі, ні літа ні зими. То за наукою Ламарка там міг би розвинутися тільки один рід безкольорових і безочних істот. А тим часом там виявилась неймовірна різноманітність видів і кольорів, цілком відмінних як по формі, так і по забарвленню, часто з великими очима та з власним світлом.

А це свідчить про те, що все створене не під впливом "середовищ", а за пляном всевишнього Розуму, Який наперед знав, яке буде середовище, таких і створінь Він до нього пристосував. І ми ще раз підкреслюємо, що жодне з тих створінь не змінить своєї природи, якщо змінити для них середовище. Вони скорше згинуть, ніж змінять свій рід.

VI

БЕЗПЛЯНОВІСТЬ

Ми, цивілізовані люди, привикли до певного порядку в усьому, а особливо в праці. Кожна праця може бути добре й скоро виконана, коли вона робиться за пляном. Плян — це наперед у подробицях обдуманий спосіб виконання чогось. Це, звичайно, записується, а в складніших працях, такий плян креслиться зо всіма деталями й вимірами.

Без плану сьогодні ніхто не приступає до жодного поважнішого діла, бо тоді вийшов би хаос, а не діло.

А ось така "наука", як теорія еволюції, запевняє нас, що постання всього уссвіту, як рівно ж усієї живої природи на землі, постало без жодного плану, без жодного керівництва й навіть без жодної мети. Отак просто в наслідок сліпого випадку створилась перша клітина, а з неї так само випадково створилося все, що ми сьогодні бачимо.

Отже, нехай кожен читач подумає, чи то є можливе? Чи в таке щось можна повірити?

Ось ми приглядаємося до всього створіння і все воно створене добре. В кожному організмі все упорядковане, все на місці й усе доцільне. Так усе докладне, що найкращий конструктор не додумався б і до тисячної частини тих усіх деталей, які є в організмі. І нічого в ньому не бракує й нічого нема зайвого.

А ми ж уже підкреслили, що безплянове діло не може бути зроблене добре, а особливо настільки безплянове, щоб у ньому не було навіть мети, на-

віть якоїсь думки. З такого діла може вийти тільки балаган і хаос.

Самі еволюціоністи, накидаючи природі безплянну господарку й узалежнюючи її від сліпого випадку, в душі однак надіються, що з того безпляного господарювання вийде все ж таки щось пляного та доцільного, що мало б якусь мету. Що вони робили б, якщо їм несподівано очі вирости б на потилиці, а уші — на животі. А це ж могло б бути, якщо все робилося б без пляну й без заміру і без мети.

Така наука не є чесною. Бо кожен послідовний і чесний науковець добре розуміє, що як є безглузда дія, то з того вийдуть і безглузді наслідки. І, навпаки, якщо ми оглядаємо якийсь по-мистецькому зроблений твір, ми робимо висновок, що його зробив мистець за дуже докладним пляном.

Один із американських науковців, Б. Дейвідгайзер, щоб довести неможливість еволюції, він приточив такого приклада: "Коли б узяти мільйон мавп, посадити їх біля мільйона машинок до писання, щоб вони стукали як попало по клавішах. То скільки їм забрало б часу, щоб випадково у них вийшла хоч одна з п'єс Шекспіра? І він твердить, що й за цілу вічність у них би не вийшла ні одна з тих п'єс. Хоч мавпи доцільніше працювали б, ніж сліпий випадок і п'єсу легше скласти, ніж сконструювати людину.

Цим він дає до розуміння, що хоч еволюціоністи дуже розтягають час, то все одно є абсолютно неможливо, щоб без думки, без пляну, без заміру, словом нехотячи, отак собі випадково створилась жива людина. Й він думає, що на таке чудо то є замало не тільки тих мільйонів літ, які нараховують еволюціоністи, а й вічності замало.

Інший науковець, щоб показати еволюціоністам, які хваляться, що їм дещо трошечки вдалося дослідити та деякі часточки, цебто хемічні сполуки, подібні до клітин, зробити, дає їм такого приклада: "Коли б зробити всі частини літака й звалити їх

на одну купу, то чи це буде означати, що то є літак? Або коли б укинати всі ті частини до великого мішка й почали ним трясти; то як довго треба було б трясти, щоб випадково склався літак і полетів? Якщо це неможливо, щоб літак випадково склався з готових частин, то наскільки тим більше неможливо, щоб усі частини самі випадково поробились? А людина складніша ніж літак; бо людина зробить літака, а літак — людину, ніколи.

Притім еволюціоністи мусять знати, що й найскладніша машина може бути випадково знищена, але ніколи не може бути випадково створена. Так і живі істоти не виникають випадково.

Куди ми не глянули б у природі, щоб ми не взялися б досліджувати, скрізь бачимо закон доцільности. Тільки сліпота упередження може заперечувати доцільність. А та "сліпота" чинить це тому, що не хоче вірити в Бога, бо боїться Його. А доцільність у природі невідмінно веде до питання: "Замір чи випадок?" І кожне чесне людське серце ясно підказує: "Замір!" Але якщо замір, то чий? І вже саме поняття заміру містить у собі ще й інше поняття — "ціль". Отже, хтось мав замір і ціль, він той замір влучно виконав для певної цілі. Але тому, що люди в усіх своїх лабораторіях не можуть зробити ані однієї живої клітини, то ці питання невідхильно ведуть до признання Бога-Творця. Бож сліпий випадок не може мати ані заміру, не може нічого виконати й не може мати ніякої мети. Це дуже хвилює еволюціоністів.

Але щирих дослідників ця ясна доцільність у всьому в світі безумовно веде до Бога, цебто до Того, Хто ті цілі поставив.

Ось візьмімо хоч такий факт, що вся жива природа вищих організмів має чоловічу й жіночу стать. Як це могло статись, якщо все постало випадково й без заміру та пляну? Такі випадки часто не стаються. А тут один і той самий випадок стався мільйони разів, дослівно зо всіма родами. Чи це с

можливе, якщо не було заміру? І як ті різні роди розвивалися тоді, коли ще не було чоловічого й жіночого роду? І взагалі, навіщо здалися б чоловіча і жіноча стать, якщо є така можливість, щоб різні види організмів розвивалися з клітини? То нехай би вони й далі розвивались таким самим способом. І чому власне витворилося тільки дві статі, а не якась третя, четверта і т. д. Ось так якось оті нерозумні клітини випадково і без заміру додумалися, що треба витворити власне тільки дві статі. І чому вони це так хитро змайстрували, що сьогодні без чоловічої і жіночої статі, ніякі істоти не можуть продовжувати свого роду?

На всі ці питання еволюціоністи не можуть дати задовільних відповідей. Певно, ми не вважаємо еволюціоністів нерозумними, вони, звичайно, пробують пояснювати природні явища, але незадовільно, неправдоподібно. Ось, наприклад, коли їх запитати, чому деякі нерозумні тварини виявляють цілком розумні дії, то вони не хочуть признати, що це всеохоплюючий Розум Творця вложив у ті тварини розумний інстинкт, а пояснюють це розумом атомів. Вони кажуть, що ті тварини діють безумовно несвідомо, але їхні тіла побудовані з таких "інтелігентних атомів", що вони діють майже так вправно, як і людський розум.

Це дивно. Виходить, що деякі "інтелігентні атоми" заблудили і в людини вони повлазили в мозок, а в деяких тварин вони не знайшли голови, то повлазили в тіло. І як це сталося, що мертві атоми набрались десь інтелігенції? Цікаво, чи атомні дослідники зустріли вже десь "інтелігентного атома?"

До таких абсурдів доходять еволюціоністи, боячись признати Бога. Нас не раз дивує, чому еволюціоністам так хочеться довести, що нема Бога? Вони часто переочують великі речі, які свідчать про існування Бога, а хапаються за дрібненькі й безпідставні аргументи, які, як їм видається, підтверджують їхню фальшиву думку. Ось сама ціла теорія ево-

люції, єдина підпора матеріялістів, давно вже роз-
бита на всіх фронтах і відкинена правдивою наукою,
як недоведене й нереальне явище, а проте безбож-
ники тримаються її як спасіння, а вона їх веде якраз
до загибелі.

VII

ЗАРОДОК В УТРОБІ

На початку цього розділу ми прочитаємо з Біблії одного вірша, який бринить так: "Мого зародка бачили очі Твої і до книги Твоєї записані всі мої члени та дні, коли жодного з них ще не було" — Пс. 138:16. З цього висновок, що очі Господа бачать у зародкові всі його члени і дні, які та істота має прожити, яка розвинеться з того зародка.

Чому ми це підкреслюємо? Бо один з німецьких біологів та зоологів, Ернст Геккель, запеклий еволюціоніст, який намагався цю ересь пропхати в науку всіма правдами й неправдами, придумав так званий підставовий "Біогенетичний закон", на підставі якого, розвій кожної тварини в утробі її матері є повторенням усіх тих форм, які пройшли її предки від початку. Отже, зародок, скажімо, людини, мав би відповідати першій клітині, а потім, у певній стадії розвою, він мав би бути подібний до хробака, до риби, до ящурки, мавпи і т. д.

Він навіть подав знімки, якими хотів довести, що людина, мавпа й пес у першій зародковій стадії, є однакові. Але Геккеля зловили в шахрайстві, що він усі три знімки зробив з одного кліше.

Це підроблення зауважив відомий німецький анатом і ембріолог В. Гіс, що викликало енергійний протест 50-ти німецьких учених.

Далі, той самий Геккель видумав цілу теорію переходових форм розвитку організмів, видумавши для них і назви: "монери, котреади, хордонії, созури" й інші, але не довів, що такі форми справді ко-

лись існували. Проте, що до "монер", то він намагався довести, що вони ще й сьогодні існують у Середземному морі.

І ось, англійський вчений Гекслі приклав усі старання, щоб зловити описаного Геккелем "монера", цього предка життя на землі. І що ж? Коли, накінець його таки зловили й ближче розглянули, то виявилось, що то мертва, неорганічна сполука сульфату. (Сульфати — сполуки сірчано-кислих солей). Відтоді вчені перестали й згадувати ті геккелевські назви, бо переконались, що Геккель і в цьому відношенні обманював.

І хоча Геккель був здібною й працювитою людиною та багато спричинився до поширення ідеї еволюції серед легковірних, то однак, правдиві вчені відносилися до його діяльності дуже критично.

Наприклад, німецький вчений професор Брант, писав: "Геккелю ніколи не можна вірити".

А німецький філософ, проф. філософії Ф. Паульсен, про книгу Геккеля "Світові загадки", в якій він твердить, що походження людини від людиноподібної мавпи є доведеним фактом, каже: "Я не можу читати цього твору без почуття сорому".

Бо й є чого соромитись чесному науковцеві, який читає, нібито, науковий твір, де подається за правду явна неправда. Бож і до сьогодні не доведено науково походження людини.

Не тільки вчені заходу рішучо відкинули оту нерозумну теорію про походження людини від мавпи, але й радянські вчені, які відважуються свobodно висловити свою думку, також це заперечують. Ось професор ботанік, матеріяліст Б. Козо-Полянський, сказав: "Людина є такою таємничою загадкою, що вона немов би з неба впала".

Далі, німецький вчений Лютше пише: "Геккелю бракує потрібного знання або такту та добросовісти". І є багато інших непохвальних для Геккеля відкликів.

І ось цей "нечесний і неправдомовний" вчений-

безбожник вигадав і цей, згаданий нами, "Біогенетичний закон", хоча названий ним і його одновірцями "підставовим", але який не має ніякої підстави. Цей закон є таким баламутством, що його не варто було б і розглядати, коли б не було так багато необізнаних або недумаючих, які вірять у нього наосліп.

Бож, поперше, зародок людини та й інших тварин, не є одноклітинний, щоб його рівняти з першим одноклітинним зародком. Це таке порівняння, як коли б ми порівняли стоповерхового будинка до коробки на сірники й переконували, що то все одно. Адже ж зародок людини містить у собі багато клітин, які є зародками всіх органів і членів організму, що має розвинутися з того зародка. Сьогодні не тільки доведено, що зародок людини складається з багатьох клітин, які в свою чергу складаються з багатьох, так званих хромосомів, які власне й є зародками всіх родових членів, також з багатьох генів, які є зародками всіх спадкових властивостей батьків та ознак характеру. Тому він не потребує проходити того самого процесу, який за теорією еволюції мусів пройти кожен вид існуючих створінь. Коли б зародок якоїсь істоти не мав у собі також зародків і всіх своїх членів та органів, він не міг би розвинутися протягом кількох місяців, або та істота народилася б калікою без тих членів, яких бракувало б у зародкові.

Подруге, зародок людини в лоні матері ніколи не буває подібним ані до хробака, ані до риби чи до ящірки, ані до мавпи. Це все напевно добре Геккель знав, а тому писав неправду свідомо, розраховуючи на необізнаність мас.

Усі безсторонні вчені, після пильного дослідження розвитку зародка, рішучо відкинули той Геккельський закон. Ембріологія — наука про розвиток зародків, довела, що порядок розвитку мавп, так і всіх інших тварин, йде цілком іншим шляхом, ніж

людини. Деяка подібність тіла людини до тіла тварин, ще не є доказом, що вони — рідня.

Це саме діється і в царині рослин: в кожному насінні міститься ціла рослина. І жодні зовнішні умови не змінять природи рослини. Ми вже згадували, що невідповідні зовнішні умови можуть спричинитися до поганого розвитку рослини, до її хворобливості, а навіть до її загибуні, але ніколи до зміни її природи, бо та природа рослин є вже захована в їхньому насінні. І коли б зародок людини мусів переходити всі ті стадії розвою тих форм, які, за наукою еволюції, мусіли пройти його предки, то й зародки рослин мусіли б проходити ті самі стадії. Але цього ще ніхто не спостеріг. Кожна рослина заледве покажеться з землі, як ми вже бачимо, якого вона роду.

Ще раз підкреслюємо, що кожна рослина, тварина й людина має в своїх зародках усю свою природу. Зародок людини має в собі всі органи й члени людини, яких, скажімо не має риба. Але зате в тому зародку нема таких клітин, з яких виростили б плавунці, роги, луска, хвіст, якого мають як риби та ящірки, а також і мавпи.

Тому ясно, що зародок людини розвивається за своєю людською природою, так само й зародок мавпи розвивається за його мавпячою природою, а не за "біогенетичним законом" Геккеля.

Треба підкреслити, що якраз в царині біології, цебто в науці про життя тварин і рослин, поразка теорії еволюції є вийняtkово повною. Бож ця царина є одною з найбільше досліджених наукою. Все живе, від мікроскопічних істот і до найбільших тварин, все докладно досліджено й скваліфіковано та приведено в точну систему. Всі живі істоти згруповані по найближчих родових ознаках, видах та родах.

Але ніде не спостережено найменших тенденцій до якоїсь еволюції.

Взагалі, еволюціонізм у науці не прийнявся і не

тому, що вчені йому противилися. Навпаки, було багато вчених, яким ця ідея подобалася, але як чесні науковці, скоро переконалися, що та теорія фальшива й тому відсахнулися від неї.

Ось один із таких симпатиків еволюції, німецький вчений доктор К. Мюллер висловився так: "Це була велика ідея Дарвіна, що різні види походять один від одного. Але, на жаль, дослідження минулого та викопні з різноманітних періодів, звели цю гарну ідею на нівець".

Також такі видатні вчені як Фогт і Вірхов, яким також ідея еволюції дуже подобалася, відкрито від неї відrekliся по причині, яку Вірхов висловив так: "Пралюдини не знайдено. І ми тепер можемо сміливо сказати, що між людьми давніх віків не було ні однієї людини, яка стояла б ближче до мавпи, ніж ми. На світі вже нема невідомих племен, а всі, знані нам племена, є людською породою. Не знайдено ще такого племені, щоб його можна було назвати мавпячим або хоч між мавпячим".

Також видатний німецький зоолог доктор А. Фляйшман, бувший гарячий прихильник еволюції, відкинув її, висловлюючись так: "Та доктрина є порожнім витвором фантазії. Ідея еволюційного розвитку не знана в зоології".

Тому, на конгресі природознавців у Відні ще в 1897 році, щепто 80 літ тому, вже говорилося, що еволюція помирає. Але, на жаль, вона ще не сконала. Матеріалістична революція підтримала еволюцію, накидаючи її насильно своїм науковцям. Але явна фальш не може довго протриматися, не маючи наукових фактів, які її підтримали б. Еволюції ніхто й ніколи не бачив, вона перечить логічному думанню, її не можна довести науково й її відкидає Слово Боже.

Так навіщо ж триматися непотрібного фальшу, який нічого доброго не дає ні тілові, ні духові, ні розумові. Тому далеко краще признати в творіннях Божу творчу силу та Творцеві віддати належну хвалу.

VIII

ЧИ ЕВОЛЮЦІЯ ЗАТРИМАЛАСЬ?

У Біблії є такий вислів: "Бо то Ним створене все на небі й на землі, видиме й не видиме" — кол. 1:16.

Отже, все створене Богом, а Бог мусів же бути добрим Майстром, якщо люди, при всій своїй науці, при всіх можливостях, не можуть створити найменшої частиночки з Божого творива, цебто ні однієї живої клітини. То чи ж не ясно, що те, що Бог створив, не може бути, поперше, перероблене; а подруге, такий Майстер, як Бог, не міг створити недокінчених об'єктів. Це тільки недбайливі та лінівні партачі багато дечого починають, а майже ніколи не кінчають. Але ми не думаємо, що в подібних недоліках хтось міг би запідозрити Бога. Ми вже переконалися, що постання життя на світі та його розвитку не могло бути так, як еволюція навчає. А до другої можливости ще люди не додумалися. Тому логічно залишається Боже об'явлення, записане в Біблії.

Ну, але еволюціоністам, а особливо атеїстам, не хочеться вірити в Бога, тому вони мусять триматися хоч фальшивої теорії, аби якось пояснити собі ту дійсність, в якій ми живемо.

Отож, пригляньмося до еволюції ще з одного куту зору. Еволюціоністи якось вирахували й довідалися, що еволюція розпочалася 60 мільйонів літ тому, коли то з'явилася на світі перша жива клітина. Підкреслюємо, що не всі еволюціоністи подають ту саму кількість літ. Це ясно з досвіду, що та клітина в тих умовах, які тоді були, особливо абсолютний брак поживи, не могла прожити й одного дня. Але

припустімо, що та клітина живе й чекає на другу, чи нехай сама ділиться на двоє. Як воно було, як та клітина вижила та ще й другу витворила, цього ніхто не знає, але еволюція почалася, рушила з мертвої точки. Літа йдуть, тисячоліття минають, а голодна клітина не вмирає, а все творить нові й нові клітини, й накінець їх набралось стільки, що вже з них склався маленький хробачок, який також не має ще поживи. Ми, правда, ніяк не можемо уявити, як то від того хробака могла відділитись одна клітина, яка пустила корінчика в землю й виросла перша травичка, тоді той хробак мав хоч чим поживитися. Бо це ж не жарт, бути тисячоліття голодним і якимось вижити та ще й розвиватися! Але не будемо себе мучити уявою, чи то все можливе чи ні, а згодімося на хвилинку, що еволюція йде, аж шумить. І робиться щось несамовито: черви родять риб, риби ящірок, ящірки — динозаврів, трава — почала несамовито спинатися догори, творити очерет, а потім цілі дерева. Все це почало ширитися, розмножуватись, розбігатись. Якимось з чогось виникла миш, а з миші лисиця, з собаки вродився кінь, а з коня — лев. Ніяких тоді ще законів біологічних не було, то горобець міг вродити орла. Так тривало аж 58 мільйонів літ, аж поки, накінець, одна мавпа вродила людину, невідомо тільки чи чоловіка чи жінку й не відомо, де та перша людина знайшла собі пару.

І еволюціоністи, як бачите, знають, коли еволюція почалася, як довго забрало часу до народження людини, але вони не знають, чи еволюція затрималася, чи ні? Ми ж думаємо, що вона не повинна затриматися. Бо якщо Бога нема, то хто міг би спинити еволюцію? Навпаки, тепер вона має ліпші умови, ніж були колись. Тепер і клімат більше усталений, і всякі види більше удосконалені та й є їх багато більше, ніж було колись. Отже є з чого витворювати щось нового. А головне, що сьогодні є що їсти. Сьогодні від одноклітинних до найбільших тварин все має відповідну їжу. Це не те, що було на початку, ко-

ли було хоч землю їж, або скелі гризи. Тому ясно, що напочатку було просто не можливо, але тепер коли вже та еволюційна машина рушила й натворила такі чудеса, бо цілі мільйони різних видів і нараз усе мало б спинитися? Чому? На чий команду? Хто наказав, щоб кожен рід більше не еволюціонував?

Нам можуть сказати, що для того, щоб спостерегти якісь еволюційні зміни, потрібні мільйони літ. Гаразд, але ж усі ті мільйони родів почали розвиватися не в один час і не в один час закінчилися. А тому постає питання, чи взагалі закінчилися? Адже ж, якщо Бога нема, а еволюція почалася випадково і розігналася так, що до нашого часу витворила аж 3 мільйони родів тварин і рослин і то з одного зародка, то що вона може накоїти тепер, маючи під рукою таку масу матеріялу та такі необмежені можливості?

А еволюція ж мусить діяти, бо хто ж міг її затримати й хто міг визначити норми розвитку? Тому треба погодитися з тим, що еволюція діє постійно. Чого, зрештою, не заперечують і самі еволюціоністи.

Тепер зробимо маленький обрахунок згідно з даними еволюціоністів. Отже вони нас інформують, що еволюція почалася 60 мільйонів літ тому і за той час вона витворила 3 мільйони видів. Гаразд, ми тоді ділимо 60 мільйонів на 3 мільйони, з чого бачимо, що кожних 20 літ мусів постати один якийсь новий рід. Але нам відома історія тільки 6 тисячної давности. Отож, за той наш історичний час вже мусіло виникнути 300 різних нових родів. А це ж означає, що вже в нашому столітті мусіло б появитися 4 нових родів рослин та тварин.

Це так мало б бути, беручи під увагу рівномірне виникнення родів протягом цілих тих 60 мільйонів літ. Але практично так не могло бути. Бож на початку, коли був тільки один зародок, то мусіло пройти багато літ, поки той зародок надумався якось поділитись і то так, щоб з одєї частини почав рости

хробак, а з другої якась травичка. Самі еволюціоністи кажуть, що це забрало мільйони літ. Ми тільки цілий час підкреслюємо, що ми не можемо збагнути, як той зародок, який складався з однієї тільки мікроскопічної клітини міг так довго жити без жодної поживи. Бож тоді не було ще органічних речовин ні на землі, ні в воді.

Ясна річ, що все це абсурд, але ми йдемо по лінії еволюціоністів, щоб переконатися, чи еволюція можлива.

Отже, поступово, чим більше той зародок удосконалювався та ділився, тим швидше мусіли поставати нові роди. І, якщо взяти під увагу математичну прогресію подвоювання, то сьогодні ті різні роди мусіли б появлятися що найменше один щороку.

Бож і справді, це мусіла бути велика морока для еволюції з тим одним зародком! Не знала ж вона, бідна, як того зародка розвивати, які форми йому надати. Не було ж ніякого пляну, ніякого творчого розуму, словом, нічого не було, один тільки зародок й то не цілий, а лише одна клітина й то невідомо, чи то частинка рослинного зародка, чи — тваринного? Клопіт та й годі. Але на двадцятому подвоєнні було вже 1.048.576 родів. І це вже були не зародки, а готові вже рослини й тварини. Земля вже кишіла життям. Тому ясно, що з кожним роком створювалися в природі більші можливості витворювати нові роди життя. Тому ми й довели, що при такій прогресії розвитку живої природи, яку вимагає математика, сьогодні кожен рік мусів би з'являтися щонайменше один новий рід, чи то рослин чи тварин.

А як же воно справді є? Чому ж ніхто й ніколи й ніде не спостеріг цих появлень нових родів? Від часу, як стоїть світ і від часу як люди навчились писати, ніде не було занотовано ні одного випадку, щоб якась рослина чи тварина переродилася в щось інше. В природі діє твердий Божий закон, що все має розмножуватися за родом своїм і вся природа міцно тримається цього закону. І цієї родової межі

не може перейти чи порушити жодна еволюція. І всі псевдо-наукові гіпотези про дії еволюції ніхто й ніколи не міг справдити чи перевірити, бо їхніх дій ніколи й не було.

Німецький ботанік М. Шлейден писав: "Ніколи ще з грибної слизі не постала амеба, а з неї — яйцева клітина, яка через окреслений час обернулася б у гусеницю метелика. Неправдиве також твердження, що тварини й рослини в протоплазмі мають спільну вихідну точку. Такої живої матерії, спільної для обох царин, не існує".

Але зате все, що написано про життя і про всі створіння в Біблії, те діється на наших очах точно так, як написано. То чи ж буде розумно заперечувати те, що очевидне, а вірити в те, що є тільки фантазією?

Але вернімося ще до наших обрахунків. Отже, скільки ж фактично тих родів виникло за наш історичний вік, цебто за шість тисяч літ? Згідно з математичним обрахунком, повинно було б бути щонайменше шість тисяч нових родів. А з них нема ні одного. Бож нема ні одного доказу, щоб за цей період утворився б хоч один новий рід. Чи ж не свідкує це вповні переконливо, що теорія еволюції є абсурдом.

Навіть сам Дарвін признався, що еволюція лише уява, коли сказав: "Не дивлячись на всі зусилля вчених, не спостережено ні однієї переміни роду". А люди можуть собі уявити, що вони хочуть, але уяву не можна вважати наукою. Уява мусить бути наукою перевіреною й доведеною, щоб стати науковою правдою. Ось французький письменник Жюль Верн написав був чимало фантастичних на той час творів, але які сьогодні здійснилися. Отже його уява справдилась. Але уява еволюціоністів ніяк не справджується.

Усі вчені дослідники підтверджують факт, що за останніх шість тисяч літ не виник ні один новий рід ні серед рослин, ні серед тварин. А ми ж довели,

що таких видів мусіло б бути щонайменше 300, якщо еволюція діяла б рівномірно. Але коли взяти під увагу математичну прогресію розвитку, а також багатство матеріалів та можливостей, які має еволюція сьогодні, то сьогодні повинен появлятися хоч один рід на рік.

Але еволюціоністи спекулянти, бачучи, що еволюція не діє, вони самі видумують труднощі, щоб замаскувати цю бездіяльність еволюції. Отже, вони видумали, що треба аж 2000 літ для утворення нового роду.

Але навіть цією спекуляцією вони себе не можуть виправдати. Бо навіть і в цьому випадкові, ми мусіли б мати три нових роди, про які наукові дослідники нічого не знають. Подруге, цим еволюціоністи заперечують свою лічбу літ 60 мільйонів літ від початку еволюції. Бо якщо ми маємо сьогодні 3 мільйони родів, а поява кожного роду забрала дві тисячі літ, то коли помножити число родів на дві тисячі літ, то вийде сума літ не 60 мільйонів, а 600 мільйонів.

Але ми передбачаємо нову спекуляцію. Нам можуть сказати, що наш обрахунок вірний, але ми не врахували, що еволюціонувати міг не один тільки рід, а паралельно могли еволюціонувати багато родів. І ми з цим цілковито згідні. Але якщо за наш історичний час тільки половина родів зробили б еволюційний скок що 2 тисячі літ, то ми сьогодні вже мали 8 мільйонів і 900 тисяч родів. Цебто за наш історичний час мусіло б прибавитись 5.900.000. А їх нема ні одного. То про що це говорить, як не про абсолютне банкрутство теорії еволюції?

Коли запитати еволюціоніста професора чикагського університету Ньюмана, скільки нових родів постало за останніх шість тисяч літ, то він не дав простої відповіді, а сказав: "Ніхто, властиво, із нас не знає, що таке є родом і трудно сказати докладно, коли новий рід утворився від старого?"

Це просто викрут, бо кожна грамотна людина

знає, що таке рід. Візьмімо під увагу kota: є коти менші і більші, білі і чорні тощо, але всі вони коти. Але коли б у kota вирости хоч невеличкі роги, або свиняча щетина, то це вже був би новий рід. Кожен би сказав: "Що це за тварина, виглядає як кіт, але з рогами"? Або — "виглядає, як свиня, а м'явкає, як кіт?"

А наш професор — еволюціоніст не знає, що таке "новий рід". То навіщо він тримається такої науки, якої сам не знає? Але проте він, не назвавши ні одного роду, який постав би за наш історичний час, тим самим довів, що такого роду не постало, бо інакше він про це знав би.

Коли подібне питання було поставлене докторові професорові колумбійського університету Осборну, то він навіть не відповів, а відповів його асистент і так само виминаючо й неясно. Він сказав: "У нас дуже слабкі пізнання про те, коли й який особливий рід утворився. Я не маю найменшого поняття про те, чи на протязі останніх шість тисяч літ постав один рід чи сто тисяч родів.?"

Ми з цим цілком згідні, що ці кабінетні вчені не мають найменшого поняття про природу та про її роди. Але пощо вони цієї теорії інших навчають, якщо вони про неї самі нічого не знають?

Тому відомий канадійський геолог Вільям Давсон сказав: "Нема ніякої упевнености в тому, що хоч би один тільки рід тварин, або рослин перемінився так, що став би цілком новим родом".

Також д-р І. Варрен, професор каліфорнійського університету, сказав: "Якщо теорію еволюції признати правдивою, тоді на протязі тисячоліть обов'язково зауважили б еволюцію в цілості або хоч частинно одного роду в інший".

А професор Овен додає: "Ні одного випадку переміни одного роду в другий ніколи не було згадано ні одною людиною".

І хто ж міг би таке згадувати, коли нічого подібного ніхто й ніколи не бачив. Еволюція перечи-

ла б усім законам природи, Божим та людським. То було б нещастям, бо ми ніколи не були б певні не тільки за наші поля та худобу, а навіть за свої родини; бож могли б бути всякі несподіванки. Ми не були б певні, що нам вродить те, що ми сіємо. Але дяка Богові, що ми знаємо напевно, що "що людина посіє, то те саме й пожне", й еволюція не зробить нам ніякої капости.

Професор Вільям Гатесон, відомий англійський біолог, сказав: "Для правдивого вченого неможливо далі погоджуватися з теорією Дарвіна про походження родів. Ніяких доказів не дано на цей, ніби то факт і на протязі 90 літ від смерти Дарвіна не був приведений ні один приклад підтверджуючий правдивість цієї теорії".

Отже, правдиві вчені рішучо відкидають теорію еволюції й саме життя, не давши за історичні часи ні одного факту, підтверджуючого правдивість цієї теорії, підтримало становище вчених, що вся основа еволюціонізму є фальшивою й тому повинна бути відкиненою.

Приходиться дивуватися, що все ж таки ще є послідовники цієї нерозумної теорії, які її визнають і боронять її правдивість.

Цього ніяк не можна інакше пояснити, як хіба тільки тим, як написано в 2 Сол. 2:11-12, де читаємо такі слова: "І за це Бог пошле їм дію обмани, щоб у неправду повірили, щоб стали засуджені всі, хто не вірив у правду, але полюбив неправду".

Отже, ті люди, очевидно, просто полюбили неправду, а тому й повірили в неї. А Бог це допустив для них за кару, щоб вони були осуджені.

Яке то страшне положення, коли людина настільки любить неправду, що вірить у неї наперекір очевидності й фактам. Це — фанатики неправди, які повірили в неможливе.

ІХ

ВІДКОЛИ ІСНУЮТЬ ЛЮДИ НА СВІТІ?

Біблія виводить початок людства від Адама. Але тому, що та ж Біблія інформує нас про потоп, від якого врятувалась одна тільки родина Ноя, то ми й будемо рахувати початок людства від Ноя. Але еволюціоністи сміються з цього, доводячи, що людина постала з мавпи й то дуже давно, бо аж 2 мільйони літ тому.

Ми вже підходили до цієї справи з різних кутів зору й вона, цебто справа еволюції, не витримує критики. А тепер ми хочемо переконатись, чи є це правдоподібне, що людина виникла 2 мільйони років тому, чи ні? Ми попробуємо перевірити це за допомогою математики.

Отож перейдемо до обрахунків і візьмемо для цього статистику населення земної кулі з 1922 року. Дехто може здивуватися, чому я беру статистику 54-рільтньої давности, а не теперішню? На це є дві причини: поперше теперішньої статистики я не маю, а подруге — на цю статистику я вже від давна маю готовий обрахунок, який, хоч і не є трудний, але дуже скomплікований і забирає багато часу, якого в мене є дуже мало. І, по-третє, це не робить суттєвої різниці, з якого року є статистика, висновки будуть ті самі, з дуже невеликими відхиленнями.

Отже, згідно тієї статистики в 1922 році населення всього світу виносило 1,804,178.000 душ, цебто близько двох бильйонів. Вихідну точку для обрахунку беремо ту пару, яка не згинула під час потопу, цебто Ноя й це тому, що потоп же знищив усе поперед-

не населення, крім родини Ноя. А також ще й тому, що згідно біблійної хронології є докладно відомо, скільки пройшло літ від Ноя до наших днів. Ясно, що беремо під увагу той момент, коли ще в Ноя не було дітей, а тільки він і його дружина. Отже, від одруження Ноя до 1922 року пройшло 5177 літ.

Щоб збагнути, який був процес розмноження, ми починаємо подвоювати неселення, цебто на протязі якогось періоду населення мусіло ж подвоїтись, а потім те подвоєне — знов мусіло подвоїтись і так далі. Цілком ясно, що ті періоди в практиці не були всі однакові, але ми беремо середне число.

Отже, нехай буде в першому періоді двоє людей, в другому — чотири, в третьому — вісім, то в шостому буде вже 64, а в десятому вже аж 1024, а в двадцятому — 1.048.576, а в тридцятому подвоєнні буде вже 1,073,751.824 і, накінець, у тридцять першому подвоєнні вийде сума 2,147,503.648.

З цього бачимо, що тридцять періодів подвоєвання населення, дає нам число на 730,435.176 душ за мале в порівнянні з фактичним станом населення в 1922 році, а 31 період дає число на 343,316.648 завелике.

Значить, щоб отримати докладне число людей, яке було на землі в 1922 році, треба було подвоїти їх 30 і $\frac{3}{4}$ разів, починаючи від Ноя, цебто на протязі 5177 літ.

Тепер, щоб довідатись, які довгі були ті періоди, протягом яких людський рід подвоювався, то треба загальне число літ, цебто 5177 поділити на 30 і $\frac{3}{4}$ періодів і отримаємо середне число літ, потрібне для подвоєння людського роду, а власне 168 і три десятих літ. Але тому, що три десятих число дрібне, то щоб легше запам'ятати, ми будемо називати 168 літ.

При подібному способі обрахунку беруться під увагу і природня смертність, і війни, і епідемії, катастрофи й усякі інші непередбачені втрати в людях. Бож ми порахували живих людей, які на протязі кожних 168 літ подвоювались без огляду на всі

втрата в людях, які відбувалися у тих часах.

Щоб цей обрахунок перевірити і ще більше переконатись, що він майже докладний, візьмемо. як приклад, розвиток єврейського народу й почнемо його подвоювати від Якова.

Отже, від часу, коли Яків оженився, до 1922 року пройшло 3850 літ і за той час євреїв намножилось 15,393.815 душ. Щоб цю суму отримати способом подвоювання, то таки треба звеширти трохи більше як 23 рази. І коли ми весь вік їхнього існування поділимо на число періодів їхнього подвоювання, то переконаємося, що кожен такий період матиме 161 рік.

Тож бачимо, що подвоєння всього людства вимагало 168 літ, а подвоєння євреїв вимагало 161 рік. Різниця лише на 7 років. Це тільки показує, що євреї розмножувались швидше та смертність поміж ними була менша. Але є фактом, що різниця дуже невелика.

Коли ж перевести подібний обрахунок арабського народу, починаючи від Ізмаїла, то отримаємо середнє число літ їхнього подвоювання 162 роки.

Ось так, коли б можна було знати докладно початок кожного народу, так як єврейського та арабського й перевести над ним цей самий обрахунок, то ми переконалися б, що різниці в літах їхнього подвоювання, вагалися б не більше 7 років; цебто 168 літ забирає нормально, щоб людкість на світі подвоїлась.

Чому ж ми робимо ці обрахунки? Тому, щоб ясно показати, за якою нормою людство розмножується й що воно не могло існувати на світі так довго, як твердять еволюціоністи.

Як ми вже згадували, що еволюціоністи доводять, що людство існує й розмножується вже 2 мільйони літ. А ми ж математично переконалися, що людство в середньому подвоюється на протязі 168 літ. Коли ж ми 2 мільйони літ поділимо на 168 літ, то отримаємо 11.905 періодів. Тепер нехай еволюціоністи поспробують подвоювати людськість 11.905

разів й вони побачать, що постане така цифра, яка не має назви в людській мові. Ті люди не тільки не помістилися б на землі, а з них можна було б скласти цілу земну кулю. То чи й це не свідчить, що наука еволюціоністів є страшним абсурдом?

І, навпаки, коли ми поділимо все людство, яке жило на землі в 1922-му році на два мільйони літ, то виявиться, що кожного року народжувалось тільки 92 особи й то навіть тоді, коли вже було на світі мільйони людей. То подумаймо, чи то є можливе й чи в таку нісенітницю можна повірити?

Але еволюціоністи оправдовуються тим, що, мовляв, за такий величезний період часу могли ж виникати різні катаклізми та різноманітні інші, незнані нам, явища, які могли перешкоджати та загамовувати нормальне розмноження людей.

Гаразд, підемо на уступку еволюціоністам і, уявім собі, що за весь той час людство розмножувалося в десять разів повільніше, ніж розмножувалися, скажімо, євреї та араби; цебто вони подвоювалися не протягом 161-го року, а протягом 16100 літ. То все одно людство му́сило б подвоїтись 1220¹/₂ разів.

Отже, навіть на цих десятикратно полегшених умовах, яких на практиці не могло бути, то за два мільйони літ народилося б така сила народу, що треба було б 374 різних чисел, щоб означити ту суму. Це таке число, для якого також нема вже назви в людських мовах. А тому ясно, що й цього бути не могло.

Але припустімо, що люди почали розмножуватися тільки 100 тисяч літ тому. Це найкоротший час, на який може погодитися найбільше поміркований еволюціоніст. І нехай час подвоєння буде не нормальний, як у євреїв, а десятикратно повільніший, цебто 1612 літ. То й тоді населення в 1922 році му́сило б вже бути 4 квадральйони, 639 трильйонів, 184 більйони, 880 мільйонів і 320 тисяч. Ця кількість людей не могла вже зміститися на землі, коли б їх щільно поставити одного біля одного навіть на океанах.

Тому ясно, що й цього не могло бути, цебто, що наші предки не тільки не могли існувати на землі 2 мільйони літ тому, але їх не було навіть 100 тисяч літ тому.

Але вже напевно еволюціоністи та безбожники обуряться, якщо ми скажемо, що не можна розпочати рахувати розмноження людей навіть 10 тисяч літ тому. Бо ось попробуйте поділити 10 тисяч літ на 161 рік, це нормальний період розмноження єврейського народу й це дасть вам 62 періоди подвоєння. Попробуйте подвоювати людей, починаючи з першої пари й ви отримаєте суму, якої самі злякаєтесь. Я зменшив ту суму вдвоє, і все ще виходить 37 квадральйонів, 339 трільйонів, 277 більйонів, 355 мільйонів, 219 тисяч і 205 осіб.

Отже, до цієї суми ще далеко. Тому ніякі припущення, що людський рід розмножується довше, ніж 5177 літ не витримують математичної перевірки.

Всі ці обрахунки зроблені на біблійній підставі, що людський рід почав розмножуватися від одної пари. Але коли б він розпочався з багатьох пар, як припускають деякі еволюціоністи, то ці числа зросли б до безконечности.

І після цього припускати, що теорія еволюції є наукою, було б абсурдом. Це просто нерозумна фантазія, яка абсолютно не витримує математичної перевірки. Всякі математичні обрахунки заперечують теорію еволюції, а підтверджують біблійні дані. Еволюція — це фікція, ніколи й нічим не доведена. Коли б вона була наукою, то вона погоджувалася б з висновками інших ділянок правдивої науки, а вона з ними ніяк не гармонізує.

Але пригляньмося до тих еволюційних байок ще з іншого куту зору. Погодімося з еволюціоністами на хвилину, що людський рід існує 2 мільйони літ. Але ту кількість людей, яка жила на світі в 1922 році ми почали подвоювати, починаючи від одної пари, якою був Ной зо своєю дружиною. І щоб отримати

належну кількість, треба було подвоїти майже 31 раз і ми переконалися, що людство в середньому подвоюється що 168 літ.

Але коли ми поділимо 2 мільйони літ на 31 період, то вийде, що людство могло б подвоїтися на протязі 64.516 літ. А це ж фізично неможливо. Бо коли цей час застосувати до першої пари, то вона не могла ж жити так довго й вона мусіла б так і померти, не дочекавшись подвоєння.

А коли б цю довжину подвоєння застосувати до євреїв, які існують на світі, рахуючи до нашого часу, тільки 3909 літ, то ще від сьогодні вони мусіли чекати на своє перше подвоєння 60.607 літ.

То чи це можливе?

А також коли припускати, що людство виникло від однієї пари тільки 100 тисяч літ тому, то коли ми поділимо цих 100 тисяч літ на 31 період, то переконаємося, що та пара могла подвоїтися тільки протягом $3225\frac{1}{2}$ літ. Що знову таки не можливе по тій самій причині, що й попередня.

Отже, з якої сторони ми б не підійшли до еволюції, то математичної перевірки вона не витримує.

Ще може комусь прийти думка, чому ми рахуємо від Ноя, а не від Адама. Передусім тому, що потім Адама згинули під час потопу, а власне Ной врятувався від потопу, від якого й розпочався новий рід. І цей обрахунок від Ноя гармонізується з обрахунками розмноження євреїв і арабів, що дає нам певність, що цей обрахунок вірний.

Від Адама ж до Ноя, згідно з біблійною хронологією, хоч пройшло заледве 2156 літ, то все одно, коли б почати подвоювати людськість від Адама, то треба було її подвоїти майже на 13 разів більше, що дало б нам суму на 1922 рік 28 трільйонів, 487 білльйонів, 557 мільйонів, 840 тисяч і 896 душ.

Отже, висновки математично показують, що ніяким способом не можна пересунути початкову точку розмноження людей поза Ноя, а це не тільки абсолютно заперечує та відкидає теорію еволюції, але

підтверджує факт потопу.

Словом, ці обрахунки вповні підтверджують біблійні інформації про створення людини, про її розвиток, про потоп і про початок нового людства від Ноя. Біблія витримує математичну перевірку, але теорія еволюції її не витримує. Тому вона мусить бути відкиненою.

Х

ПОДІБНІСТЬ МОВ

Біблія каже про часи після потопу, що на всій землі була одна мова та слова одні — 1 Мойс. 11:1.

І це підтверджують багато видатних мовознавців. Ось видатний німецький професор порівняльного мовознавства Макс Мюллер твердить, що всі мови виникли з однієї. Це доводиться подібністю коренів у словах, а також подібністю багатьох цілих слів, подібністю граматичної побудови речень, порядком літер у алфаветі й інші подібності. Особлива подібність є слів для назв членів родини, а передусім батька та матері, що знаходимо в багатьох мовах, приналежних до п'яти великих груп: арійської, семітської, хамітської, туранської та китайської. Це все показує на спільне походження всіх мов і доводить, що колись був один народ і одна цивілізація. Подібність мов давно признана наукою і встановлено, що кожна мова на світі має історію свого розвитку не довшу, як від тисячі до трьох тисяч літ.

Отже, для розвитку всіх мов на світі було досить часу від Ноя. І ця подібність мов свідкує про те, що походження людства не є давнє, як доводять еволюціоністи. Коли б так людство існувало два мільйони літ, то ми можемо припустити, що мови розвинулися б так, що між ними й сліду не залишилося б якоїсь подібності. Але таких давніх мов, цілком неподібних до теперішніх, нема, бо не було кому ними говорити, бо ж людство, як ми вже довели, почалося тільки від Ноя. Бо ж навіть і те людство, яке почалося від Адама, було знищене потопом.

Багатенно лінгвістів твердять, що стародавні мови складалися не більше, як з двох соток коротких слів. Бо навіть ще й тепер є мови, які мають у своєму щоденному вжитку не більше 300 слів. Наприклад, старогейбранська мова складається з яких 500 корінних слів, що містять у собі лише три букви. Відстала китайська мова має біля 450 слів.

Але тому, що всі поступові мови нестримно намагаються здобувати якнайбільше слів, тому вони щораз більше різняться від себе. Зате мови відсталі, які складаються з малого числа слів, всі дуже подібні до своєї початкової матірньої мови.

Але ніяка мова, яка походила б із дуже давніх часів, при своєму навіть повільному розвитку, не могла б мати такого малого числа слів. Ось, ще не так давній англійський словник, який вважався за повний, подавав тільки 58.000 слів, а сучасні словники вже переходять 400.000 слів. З такою могутністю збагачуються мови цивілізованих народів. І чим більше культурно відсталий народ, тим слабша прогресія розвитку їхньої мови. Але нема такої мови на світі, яка не прогресувала б цілком.

А тому очевидність показує на недалеке походження мов, цебто від Ноя і їх спорідненість та малорозвиненість іще раз підтверджують їхній недавній початок і заперечують далеку давність людства, як практично неможливу. Тому ясно, що еволюційна наука про походження людини з перед 2-х мільйонів літ, є абсурдом. Ми маємо підставу думати, що коли б люди так давно існували, то їхні мови не тільки згубили б усяку подібність, але розвинулися б так, що мали б уже не тисячі, а мільйони слів.

XI

ПОДІБНІСТЬ РЕЛІГІЙ

Звернімо увагу також на подібність стародавніх релігій, що також доводить, що людскість на землі не є давня, а також доводить і те, що людина була створена і про свій обов'язок щодо Бога дістала інформації від Творця. Це безперечно зрозуміло, що пізніше народи те Боже об'явлення поперекручували на різні лади, але в основному воно залишилося подібним.

Еволюціоністи навчають, що всі релігії є звичайною людською вигадкою. Але приказка каже, що "сто голів, сто розумів". І кожен розум вигадує своєму. То якже так сталося, що в царині релігії всі розуми вигадали те саме?

Коли б релігії були абсолютною вигадкою людей, то вони вже від самого початку не були б подібні ні формою, ні змістом; а за мільйони літ вони так розійшлися б між собою, що найменшої подібності ніхто не дощукався б. А тут, нараз, у головних точках і в питаннях незбагнених нашим розумом, усі релігії досить подібні.

Ось, хоч би взяти для прикладу, кровні жертви. Хто навчив людей і то дослівно по цілому світі, що плата за гріх — то смерть і що Бога можна умилювати тільки заступничою жертвою якоїсь тварини, або людини. Учені дослідники, особливо антропологі ствердили, що ідея жертви була настільки загальною в усіх стародавніх народів, що її мусів хтось наказати та об'явити. І ми з Біблії знаємо, хто це об'явив і наказав приносити кровні жертви й чому?

І всі ті жертви були символами жертви Агнця Божого на Голгофі. Бог це об'явив уже Адамові, коли Сам приніс жертву за гріх Адама й Єви, щоб можна було дати їм право залишитися при житті хоч на обмежений час. Ніяка мавпо-людська порода ніколи не додумалася б до такої ідеї. Адже сила силенна різного роду мавп є і сьогодні, а багатенно з них навіть витренованих, отже — освічених, але ще ніхто й ніколи не бачив, щоб якась мавпа приносила Богові жертву за свій гріх.

То коли б людство, як навчає еволюція, походило з мавп, то звідки в тих мавпячих потомків могла б виникнути ідея Бога-Творця, нашої залежності від Нього та нашої відповідальності перед Ним і нашого бажання умилостивити Його кровною жертвою? Це цілком не мавпячі ідеї! Якщо цих ідей не можуть сьогодні зрозуміти цивілізовані "мавпи", то як могли додуматися до цього ті стародавні мавполюди, в яких жилах текла ще цілком мавпяча кров?

А проте, це ж доведений факт, що в релігіях усіх стародавніх народів, головну роль відогравало жертвоприношення. Ось у творах Гомера, понад 900 літ перед Христом і в інших старогрецьких поетів та письменників є повно описів жертвоприношень. Те саме бачимо в римлян. Найранніші записи вавилонян, єгиптян, асирійців, індусів і китайців з пошаною згадують приношення жертв. І ось ця універсальна подібність релігій на ґрунті жертвоприношень тварин Богові за гріхи свідчить про об'явлення, а не про еволюційні вигадки.

Також поділ часу на семиденні тижні в усіх давніх народів ніяк не свідчить про еволюцію, а про створення людини та про стародавнє об'явлення про семиденне творення Богом світу. Особливо в Вавилоні з найстаршою в світі культурою, сьомий день святкувався, як особливо святий. Як мавполюди до цього додумалися б і то по цілому світі тодішнього поселення людей? Але Бог це об'явив Адамові, а

відтак це все передавалося з роду в рід дорогою традиції та передань.

Особливо про те дбали священики, бо ж у ті далекі часи були вже й священики, які спонукували народи шанувати й виконувати обряди, успадковані від батьків.

Сьогодні багатенно дослідників думають, що опис створення світу в Біблії, є лише відгуком віри, яка існувала багато літ раніше перед написанням першої книги Мойсея. Ми також цьому віримо й ми навіть певні, що Адам був докладно поінформований Богом про все, що йому треба було знати. І ті відомості безперечно передавалися з роду в рід. І тому так багато слідів початкової релігії перейшло через Ноя до післяпотопних народів. Отже, приношення жертв, поділ часу на семиденні тижні, святкування сьомого дня, будівля храмів та священство, шлюбні — божеська основа родини й суспільства, похорони, віра в безсмертя душі, надія на вічне життя та багато інших вірувань і практик, які були спільними для всіх перших народів, ніяк не свідчать про еволюцію, а про Боже об'явлення.

Але ясно, що до часів Мойсея ті передання Ноя, які він переніс з перед потопу, були вже сильно поперекручені, позмінювані та затемнені різними людськими додатками й вигадками. Тому, щоб відновити правду так, як вона була відкрита Адамові, Бог мусів знову об'явити її Мойсеєві, а той вже увіковічнив її в своїх книгах.

Отже, є фактом, що ніколи в історії людства не було такого моменту, щоб якийсь народ не вірив у Бога та в Його творення. І ніде в світі й ніколи не було такого передання, чи хоч такої думки, яка була б десь записана, що перша людина народилася від мавпи. Першою людиною, яка висловила це припущення, був Дарвін, який потім дуже жалкував, що зробив таку дурницю, про що ми вже згадували.

Отже те, що написано в Біблії про постання світу й людини, те в чистішій, чи в затемненій та перекрученій формі, згадується в релігійних переданнях усіх народів, але про те, чого навчає еволюція, ніде нема й натяку. А здавалося б, що чим люди ближчі до початку, тим вони краще повинні були знати, хто були їхні батьки.

Сьогодні вже є знайдені й розшифровані писані документи більше, як 5000-літньої давнини, цебто майже від потопу й нема ніде ні сліду, ні натяку на таку думку, яку нам підсуває еволюція. Також Біблія, яка починає свої описи від початку, а які сучасна наука признає за вірні, містить у собі багатенно докорів у сторону поганських народів за перекручення Божих правд. Але нема в ній ані одного найменшого докору за те, що хтось десь, якась особа чи народ висловили б здогад подібний до віри еволюціоністів.

Усякі й різноманітні були ересі в світі, але такої ересі, як теорія еволюції, не було ніколи аж до Дарвіна. Чим ближче до початку, тим ясніша була в людей віра в Бога-Творця всього існуючого. І та подібність віри в усіх народів свідчить, що та віра була їм об'явлена й що вони існують недавно, бо ще не встигли задалеко відійти від першого джерела інформації.

Але з нашими еволюціоністами сталася не еволюція, що означає поступовий розвиток, перехід від нижчого стану до вищого, а навпаки, з ними стався регрес, цебто перехід від вищого стану до нижчого, від людини до мавпи.

Не даремно написано: "Люди більше полюбили темряву, ніж світло" — Івана 3:19. Той еволюційний морок запаморочив мільйони людей і поробив їх не лише порівнююче нешкідливими мавпами, а лютими, кровожерними звірями, без правди та справедливості, без доброти та співчуття, без сумління та жало-

щів, без чести та сорому. Такі садисти спокійно, з усмішкою, можуть повільно замучити найлютішими способами кожну людину тільки за те, що вона людина й не згідна з їхніми звірячими методами. Це й є "гідний" наслідок теорії еволюції.

ХІІ

МІСЦЕ ПОСТАННЯ ЛЮДИНИ

У Біблії є дуже цікаві й гарні місця, які дають нам точні й ясні інформації про різні явища, і також про постання людини. Ось прочитаймо одно-го такою вірша із Дії Апостолів 17:26, де знаходять-ся такі слова: "Бог увесь людський рід з **одного** створив, щоб замешкати **всю** поверхню землі, і призна-чив окреслені доби й границі замешкання їх".

В цьому тексті є кілька дуже важливих інфор-мацій, але ми не будемо аналізувати всі думки, бо нам в даному розділі треба довідатися, де саме по-стала перша людина. Правда, наш текст не вказує того місця, а підкреслює факт, що людство має за-мешкати всю поверхню землі, але зате зазначає, що те людство створене з **одного**, а для "одного" мусить бути й місце одне.

Слово Боже називає те місце Едемом чи Раєм і та місцевість знаходиться поміж ріками Тигром і Еф-ратом — 1 Мойсея 2:14. Пізніше той край почали називати Месопотамією, що означає "Поміж ріками". Називали його також Халдеєю, а тепер називають Іраком.

Подібність людського роду доводить, що він ви-ник з одного місця й за одним взірцем, як описує Мойсей, а не з різних місць, як твердять еволюціо-ністи.

Бож це цілком зрозуміло, що коли б люди ви-никли з різних місць, а так повинно було б бути, якщо це все робилося без пляну й без заміру, без керуючого та формуючого розуму, а випадково,

як навчає еволюція, то вони не могли бути подібні до себе ні виглядом, ні формою, рівнем розуму та духа. Бож якщо в природі була якась творча сила, але без розуму, без пляну й без заміру, але діяла б наосліп, то не могло бути жодної доцільності в такому твориві. І не могло б також бути, щоб тільки один єдиний рід мавп потрапив витворити щось розумнішого від себе, а всі інші тварини, багато розумніші й сильніші від мавп, не витворили нічого. Тому ясно, що як вірити в силу еволюції, то вона мусіла гнати вперед до удосконалювання все твориво, а не одну мільйонову частинку. Тому повинно було статися, щоб не тільки від шимпанзе, а від інших пород мавп виникла якась досконаліша тварина. Також інші створіння мусіли ошчасливити світ якимись геніями. Тому мусіли з'явитися не тільки такі "тварини", як ми, а й сильніші та більші від нас, скажімо, від левів, слонів, гориль. Могли б бути деякі люди з хвостами, з рогами та з крильми. Деякі могли б мати великий розум, а ходили б на чотирьох ногах. Еволюція ж хоч сильна, але гупа, й усе робила навмання, наосліп, то могла ж наробити всякого балагану.

Але ми дякуємо Богові, що еволюції не було, а все створив Бог за точним пляном, з продуманим заміром і з ясною метою. І людину Він створив окремо одну пару і в одному місці. І той факт, що Мойсей докладно вказав те місце, де постала перша людина не бувши ані дослідником, ані археологом, а тому не міг же він сам цього знати, показує, що мусів йому це відкрити Той, Який знає все, цебто Бог. Бо не міг же він написати навмання і вгадати. А проте на те місце пізніше вказала історія, археологія та різні інші наукові досліді. Навіть географічні мапи стародавніх народів усі вказують на те саме місце, як на колиску людства. І навіть деякі еволюціоністи з цим погоджуються.

В тих самих околицях поселився й Ной після потопу, а тому й нове людство постало з того само-

го місця. І різні дослідження вказують, що власне звідти народи поступово розселялись по світі.

Отже, цей факт власне підтверджує Біблію, а не еволюцію. Бо коли б еволюція була вірною і щоб люди справді були вже на землі аж 2 мільйони літ тому та ще й почали розмножуватися не з однієї пари, а з кількох і ще щоб потопу не було, з якого еволюціоністи сміються, то в часах Ноя вже було б стільки людей, що вони не змістилися б на двох землях навіть у тому випадкові, коли б на тих землях не було океанів.

Ще раз повторюємо, що не говорячи вже про два мільйони літ, а взяти тільки 25 тисяч літ тому, як постала перша пара людей, то й тоді за часів Ноя місця на землі вже не було б.

Дуже великою та тяжкою є та віра еволюціоністів. Оперують вони мільйонами літ, а не потрапляють вирахувати, в якій то прогресії розмножуються люди й де то вони поділися, що ось ще й сьогодні є місце. Хоч, щоправда, того місця на землі вистачить не надовго, але віруючі люди знають, яка буде розв'язка цієї проблеми. Вона розв'яжеться другим приходом Господа Ісуса Христа й знищенням всього нечестивого людства. Але це вже до нашої теми не відноситься.

ХІІІ

РОЗВИТОК ЦИВІЛІЗАЦІЇ

Коли взяти під увагу те, що ми сказали в попередньому розділі відносно розвитку людей чи розумніших якихось істот від різних тварин, то ясно, що це вимагало б багато центрів для цивілізації й ті цивілізації були б дуже різноманітні. Бож інакше цивілізувалися б мавполюди, а інакше леволюди чи слонолюди, а ще інакше ослолюди та козлолюди і т. д.

І таким тваринолюдам безперечно довго забрало б, поки вони позбулися б своїх тваринних нахилів. Але створення людини вимагає одного центра для цивілізації і для всіх людей вона майже однакова. І стародавня цивілізація вказує на створення людини, а не на еволюцію. Усі стародавні писання показують, що початкові люди були, не стільки майже цивілізованими, як культурними. А вже ні в якому разі не були дикунами. Люди не піднялися, як навчає еволюція, а впали. Вони здичавіли після змішання мов і то не всі.

Останні досліді могили фараона Тутанхамена в Єгипті, а також досліді інших могил, ще старших єгипетських монархів, свідкують про високу цивілізацію в часі 2000 літ до Христа. Мистецтво різьби й малярства та таланти ремісників просто подивугідні. Єгиптяни вже тоді володіли високим знанням і мали багату літературу ще перед тим, як Гомер написав свою безсмертну Іліяду.

Закони Гаммурабі, який жив за часів Авраама, небто за багато соток літ перед Мойсеєм, вже вияв-

ляють собою високий ступінь цивілізації, яка ж мусіла початись ще раніше, цебто за кілька соток літ перед Авраамом. Отже, стародавня цивілізація Китаю, Єгипту, Асирії й Вавилону сягає в глибину віків до 3000 літ перед Христом, а там вже ж недалеко й до першої людини.

Назагал прийнято дослідниками, що найстарша цивілізація почалася на ріці Ефраті, недалеко бувшого раю, в часах сумерійців. Взагалі перші великі держави групувалися біля тих місць, де жили Адам і Ной. І ніяка інша цивілізація не може похвалитися більше глибокою давністю.

Отже, місцевість едемського раю була основою цивілізації світу. Але цікаво, що походження людини й рання цивілізація в просторі і в часі мають одне й те саме місце й той самий час.

З цього всього висновок, що люди, певно не всі, з найдавніших часів були цивілізовані. Не було в них сучасних винаходів та вигод, але культури духа було більше, ніж сьогодні.

Навіть англійський професор Артур Томсон, який сам був еволюціоністом, сказав: "Сучасні дослідни не дозволяють нам думати про початкову людину, як про дику, нерозумну й пожадливу. Є більше даних на те, щоб уважати початкову людину за вдялу, привітну, відважну і здібну до винаходів".

Але ж ті "сучасні дослідни", на які цей професор посилається, сягають тільки до часів, поданих у Біблії. Усі наукові дослідни не сягають далі, як до Ноя, а після цього — порожнеча. І якщо цей професор мав на думці людину створену Богом, то його вислів вірний. Бо Бог не створив дикуна, хоч також певно, що Він не створив і науковця в нашому розумінні. Але є фактом, що ніде в найдавніших записах нема згадки про людоїдство та про приношення людей у жертву. Цих два великих злочини заіснували серед варварських народів тільки тоді, коли ті люди впали до найглибшої прірви морально. культурно, а через це й умово. Вони просто зничали.

віли через те зло, в яке вони впали.

Це явище морального й культурного регресу можемо бачити й сьогодні в країнах, де панують "мавполюди". І це в 20 столітті, в часи найвищого розвитку цивілізації. І ті "мавполюди" посідають цю саму цивілізацію, але якоїсь людяності, цебто людської культури не мають ніякої.

Якщо той професор мав на думці людей, що по-стали з мавпи 2 мільйони літ тому, то тоді його вислів невірний. Бо, поперше, мавполюди не могли бути "привітними, здібними до винаходів" тощо. А, подруге, як про це можна було знати, яка та початкова людина була, якщо сучасні досліді не сягають поза часи біблійних інформацій?

Отже зо всього вище сказаного приходиться зробити такий висновок, що вся початкова цивілізація вповні гармонізує з біблійними даними, але цілком заперечує теорію еволюції.

Але погодімося на хвилинку з еволюціоністами, що людство існує 2 мільйони літ і що воно постало від мавпи... Гаразд, припустімо, що мільйон літ забрало на те, щоб мавполюди до решти позбулися усього мавпячого й стали правдивими людьми. Другий мільйон літ залишилося тим людям на цивілізацію.

Але з дослідів ми бачимо, що людині, яку Бог створив, забрало, кругло кажучи, 5 тисяч літ, щоб дійти до такого рівня цивілізації, який є тепер. Коли ж цю норму застосувати до еволюційних людей, які мали часу один мільйон літ для цивілізації, то в часі Ноя та цивілізація мусіла вже бути 195 разів більшою, ніж вона є сьогодні. А чи ж так воно було? Якщо ж не так, то що робили ті люди цілий мільйон літ? Чи вони проспали той час? Якщо люди від Ноя до до наших часів досягнули такої висоти цивілізації, то до якої ж висоти можна було досягнути за мільйон літ? А тим часом з того поза Адамового людства нема й сліду. Бож і людей тих насправді не було.

Хто може повірити, що посаджена рослина випустила два листочки й так простояла б сто літ, а тоді, нараз, за один день виросло б з неї величезне й буйне дерево? Таких стрибків не буває в природі, ні в людей, ні в тварин, ні в рослин. Все розвивається згідно з законом, який призначив Творець для кожної живої істоти, як рівно ж для кожної рослини. І якщо ті уявні еволюційні люди не потрапили за мільйон літ піднятися у своїй цивілізації навіть до того рівня, що створена людина досягнула за 5000 літ, то це ясний доказ, що їх просто не було. А всі ті цифри щодо часу існування людини, є звичайною вигадкою еволюціоністів.

Тому французький учений професор Люї Фігьє про всі ті архаїчні знахідки, яким приписували десятки тисячеліть і на яких будували той довгий вік людства, сказав: "Ім з таким самим успіхом може бути замість 50 тисяч років тільки 5 тисяч".

А німецький дослідник доктор Г. Бекк, в своєму ґрунтовно опрацьованому творі про первісних людей, каже: "Присутність людини на землі в третинну епоху фактично не доведена. Цим переривається нитка, яка могла б в'язати людський рід із створіннями попередніх земних періодів і все, що ми говоримо відносно тих зв'язків, є ніщо інше, як спекуляція на хиткому ґрунті... Прийняті раніше періоди часу в сотки тисяч літ мусять бути ґрунтовно змінені і скорочені щонайменше на один нуль".

Ця заява вченого, скорочуючи час на один тільки нуль, уже зрівнює його майже з біблійним часом. Бож тоді, скажімо, з 50.000, коли їх скоротити тільки на один нуль, то вже вийде тільки 5.000, а це вже біблійний час, який охоплює розвиток нашої цивілізації.

Це саме ствердив видатний французький природознавець Ж. Кюв'є, який заявив, що "ні одної людської кістки не знайдено ні в одній з верств землі з попередніх епох". Цебто тих епох, які були перед сімома тисячами літ тому.

І дійсно, археологи знаходять безліч костей в нашій верстві, але ніяких слідів людського життя нема в верствах попередніх епох.

Варто ще згадати, так званий "камінний вік". Отже, той вік не виявляє собою ніякого виразно окресленого періоду. Бо "камінний, бронзовий і залізний" віки існували одночасно в різних країнах. У багатьох диких племен "камінний вік" існував ще 100 років тому. А деякі індіанці Південної Америки ще й досі не вийшли з "камінного віку". Тому камінний вік не доводить давнини часу.

Тому ми приходимо до висновку, що еволюція, це така ересь, що до чого її не притули, то вона не гармоніює з нічим. Вона не пасує ні до постання життя на землі, ні до часу розвитку того життя, ані до способу того розвитку, ані до походження людини, ані до її віку існування та розмноження, ані до розвитку людської цивілізації. Чисто все імовірно щодо Біблії і гармоніюється з нею, але ні одна точка з еволюції не є імовірною.

А безбожники насміхаються з Біблії, не знаючи навіть, що в ній написано. А її ж треба дослідити, над нею подумати та перевірити. Біблія чесної критики не боїться. Це ясно, що Біблія не є підручником якогось стислого наукового предмету й вона не написана сучасною науковою мовою, але те, що в ній написано, є правдою й то правдою реальною, яка дається перевірити.

Ось, скажімо, вона не є історією, але в ній є багато історичних моментів. В ній згадуються народи, їхні царі, міста, села з певними подіями й датами протягом тисячоліть і не зроблено ні одної помилки. Біблія не є географією, але багатенно археологів при розкопках, коли не могли знайти потрібного їм місця, керувалися вказівками Біблії й вона непомилково вказувала дане місце.

Вірити в еволюцію все одно, що вірити в фантастичну байку. Але Біблія, — це скарбниця чистого розуму, високої моралі, вірних інформацій, добрих

порад, а найголовніше, що вона веде людину до Бога Творця і Спасителя душ наших. Це куди цікавіше й корисніше, ніж еволюція, яка затуманює розум та спустошує душу, деградує людину до рівня тварин. Великий російський вчений І. Павлов так це окреслив: "Віра в Бога ушляхетнює людину, а безвір'я — утваринює її". Тому й Спаситель наш закликає: "Віруйте в Бога і в Мене віруйте!" В цьому є корінь не тільки правдивої цивілізації, а й правдивої культури.

XIV

ЗАКОН СПАДКОВОСТИ

Є у Святому Писанні такий вислів: "За родом його" — 1 Мойсея 1:25. І цей вислів відноситься до всієї органічної природи, яка розмножується. Цей закон бачить кожна людина, бо він підтверджується другим законом, який також висловлений у Святому Писанні й бринить так: "Що тільки людина посіє, те саме й пожне" — Галатів 6:7.

Але ось у минулому столітті жив у Чехії один августинський монах Грегор Мендель, який був знавцем природних явищ. Один раз він надумався проробити певні експерименти зі схрещуванням гороху. Він взяв породу великого гороху й дрібного, і після схрещення вийшов тільки великий горох. Тому Мендель назвав великий горох "пануючим", а зникнувший дрібний горох назвав — "уступаючим".

Еволюціоністи використали це явище, щоб розтрубити по світі, що, мовляв, є можливості еволюції та зміни видів.

Проте, коли Мендель посіяв той великий горох другий раз, то вже в другому поколінні знову проявився дрібний горох поміж великим. Коли ж Мендель той дрібний горох вибрав і посіяв та дозволив самоzapлiднитися, то вродив чистий дрібний горох. З цього виявилось, що "уступаючий" рід не зник назавжди, а таки проявився знову.

Подібні експерименти були пророблені і з багатьма квітами та іншими рослинами й також виявилось, що "уступаюче" забарвлення та інші якості

в наступних поколіннях знову появлялося.

Досліди із схрещуванням різних родів тварин, але в тому самому роді, дають подібні ж наслідки. "Уступаючі" роди в наступних поколіннях невідмінно знову появляються й то, часами, вже на постійно. Цей закон охорони "уступаючих" родів міцно діє в природі й представники "уступаючих" родів у наступних поколіннях конче з'являються одночасно з "пануючими" родами.

Коли сірих кроликів схрещувати з чорними, то народяться тільки сірі. Але вже в наступному поколінні від тих сірих кроликів з'являється знову і сірі й чорні. "Уступаючий" рід обов'язково з'явиться знову.

І цей закон панує й між людьми. Ось чорна жінка виходить заміж за білого чоловіка і, на радість батькам, діти родяться білі. Але вже в тих дітей, хоч би вони подружилися з білими, знову з'являються чорні діти.

Притім, ще раз підкреслюємо, що такі експерименти можливі між різними відмінами, але в одному роді. Але поміж самими родами є неперехідна границя. Горох малий з горохом великим можна сполучити, але гороху з пшеницею ніяк не сполучите. Кроликів сірих з чорними можна сполучити, але кроликів із котами не сполучите. Так само чорну жінку з білим чоловіком можна спарувати, але не можна спарувати ні білу ні чорну людину з мавпою. Такі сполучення просто не дають ніяких наслідків.

Але, коли б таке щось було можливе, то на підставі цього мендельського закону, "уступаючі" наші предки — мавпи мусіли б знову появлятися, цебто, від деяких людських пар мусіли б народжуватися і людські і мавпячі діти. Й не було б цілком дивно, коли б деякі мавпи, що народилися від людей, так і не оберталися б більше в людину, а залишилися б мавпами на постійно.

З цього висновок, що повинні б бути цілі покоління мавп людського роду. Але нічого подібного на

світі нема, а з цього ж ясно, що сама природа рішучо заперечує теорію еволюції. Бо коли б це не було так, то серед нас, як наші кривні, були б і мавпи, бо "уступаючий" рід ніколи не пропадає, а обов'язково з'являється в наступних поколіннях.

Зрештою, ми хочемо звернути увагу, що самі еволюціоністи не вірять у те, що вони проповідують. Бо коли б поставити якусь живу людину, скликати всіх еволюціоністів та сказати:

"Ось ця людина народилася від мавпи й то навіть не тренуваної. Її батько й мати жили в такому зоологічному парку. І ось, в них народилося мавпеня цілком не подібне до своїх родичів, а подібне до людини. Його взяли від мавп, виховали по-людському, послали до шкіл і ось, як бачите, вийшла цілком інтелегентна людина".

Я запевняю вас, що ні один еволюціоніст у це не повірив би. Й, безперечно, вони мали б слухність, бо такого ніколи не було й бути не може. Але чому тоді вони твердять, що це колись могло бути? Те, що неможливе сьогодні, не могло бути можливим і колись.

І ми віримо, не віримо в це справді не тому, що воно неможливе для Бога, якщо Бог створив усі види з нічого, то тим більше Бог міг би створити так, що від звірів родилися б люди, а від людей звірі; але тоді в світі був би повний хаос, ніякого не було б порядку й ніякої контролю. Але Бог порядку створив так, як є й створив добре. Людина створена паном природи, а все створене для людини й така віра є куди більше гідною розумної людини, ніж віра в різні еволюційні нісенітності.

XV

БІОМЕТРІЯ

Слово "біометрія" походить від двох грецьких слів: "біо" — що означає життя і "метр" — що означає міру довжини. Дослівно це слово "біометрія" по-нашому означає "міра життя".

Отже цю науку вигадав доктор Франц Гальтон, племінник Дарвіна й він думав, що біометрія буде великою підпорою для теорії еволюції, бо дасть можливість докладно вирахувати, як довго люди живуть на землі. Але, на горе еволюціоністам, вона тільки ще раз підтверджує походження людей від Ноя й тому стала запеклим противником еволюції.

Один із видатних стовпів біометрії доктор Ц. Б. Давенпорт висловився, що кожен англієць невіддалений один від одного далі в родинному відношенні, як до тринадцятого покоління.

А американський професор Конклін сказав: "Більшість людей однієї й тієї самої раси дуже близько споріднені, й для того, щоб знайти спільного предка, нам не треба вертатися навіть до Адама або Сима, Хама та Яфета".

Отже, ці заяви вчених біометрів і еволюціоністів, своїми обрахунками, заперечують припущення мільйонової довжини існування людського роду. Всі біометричні вирахування ведуть не далі, як до Ноя.

Часто еволюціоністи перечать самі собі. Ось згаданий вже професор Конклін вираховував за допомогою біометрії, що всі ми можемо знайти спільного предка раніше Ноя. То хто ж тоді жив перед Ноем?

А цей же самий професор є еволюціоністом, а тому мусить вірити в далеке мільйоноволітне по-

ходження людини. Чи він не бачить непослідовности між своєю вірою й дійсністю?

Адже ж якщо наш спільний предок був не давніше Ноя, а сам він з'явився 2 мільйони літ тому, то він мусів прожити сам або зо своєю мавпячою дружиною 1,994.772 роки не розмножуючись. А хіба це можливе? А якщо вони розмножувалися і коли припустити, що кожне покоління жило не менше 100 літ, то рахуючи до Ноя, мусіло пройти 16.900 поколінь. Де ж тоді поділася ця неймовірна маса народу?

Отже, з якої сторони не рахуй, то нічого на користь еволюції дорахуватись не можна. Всякі біометричні обрахунки не виходять на користь еволюції, а на користь Біблії. І просто не можна збагнути, чому, на перекір очевидности, еволюціоністи тримаються фальшу. Чи вони не вміють чи не хочуть продовжувати справу до кінця?

Ось такий професор Конклін, вираховуючи довжину життя людського роду, сам довів до спільного предка раніше Ноя. І ці обрахунки правильні та згодні з Біблією. І це саме підтверджують і інші біометристи. Чому ж тоді той професор преться поза Ноя в глибину нескінчених віків, яких він не має чим заповнити, бож увесь людський рід лишився перед Ноем разом зо своїм спільним предком, яким і був власне Ной?

З цього приходиться зробити висновок, що не лише еволюціоністи, але й усі люди, поки вони тримаються правди та правдивої науки, то діють за розумом, але як тільки вони полюблять неправду й захопляться фікцією, то негайно гублять розум.

Еволюціоністи ж бачать, що еволюції нема, а е закон родового повернення — реверсія. Закон цей, немов розлитий у природі й майже фізично відчувається, і він не дозволяє родам відхилитися від їхнього нормального виду й якби забороняє витворювання нових родів за допомогою переймання випадкових від'ємних чи додатніх особливостей, що з'являються в тому чи іншому роді.

Таким чином сама природа явно спротивляється витворюванню нових родів тому, що є отой Божий закон "за родом своїм". Роди, створені Богом, невідхильно продовжують зроджувати ті самі роди. І якщо, наприклад, у родичів спостерігаються якісь додатні або від'ємні крайності, то в дітях вони вирівнюються. Скажімо, високообдаровані родичі мало коли мають так само високообдарованих дітей. І, навпаки, злочинні родичі часто мають чесотних дітей. Отже в природі існує ясно відчутний закон, згідно з яким усе в природі вирівнюється, намагається заховати свій середній нормальний вид, як тілесно, умовами і якісно. Природа мов би не хоче нових родів і сама їх не продукує.

Все це еволюціоністи добре бачать, а все одно твердять своє на перекір всяких очевидностей. Зо всіх згаданих нами в цій книжці еволюційних точок, не витримують критики й навіть їхня біометрія обернулася проти них. І американський еволюціоніст професор Х. Ньюман песимістично заявив: "У загальному застосування біометрії до основ еволюції приносить велике розчарування".

І дійсно, це мусить бути великим розчаруванням для еволюціоністів, якщо їхня ж наука, ними створена для допомоги еволюції, а вона, нараз, заперечує еволюцію. Бо біометрія — це математика, а еволюція не витримує ніякої математичної перевірки. Тому й біометрія математично доводить, що дані еволюції неможливі.

Пощо ж тоді вірити в неможливе? Але еволюціоністи твердять, що й у Бога вірити тяжко, бо ніхто Його ніколи не бачив. Гаразд, а чи бачив хто колинебудь те "ніщо", що створило все? Чому ж еволюціоністам легше вірити в "ніщо", ніж у Бога?

Зберіть ви все людство й поставте перед ним найпростішу річ і запитайте, чи зробилася вона сама, чи її зробив хтось? І все людство вам скаже, що ту річ зробив хтось, хоч ніхто того майстра не знає й ніхто його ніколи не бачив. Але самий звичайний

розум підказує, що не може бути речі без майстра.

Тому й написано в Біблії: "Те, що можна знати про Бога, явне для них, бо їм Бог об'явив. Бо Його невидиме від створення світу, власне Його вічна сила і Божество, думанням про твори стає видиме. Так що нема їм виправдання" — Римлян 1:19-20.

Чому ж тоді еволюціоністи вважають за безглуздя вірити в Майстра природи та всієї світобудови? І це тоді, коли самі вони не дали ні одного переконливого доказу своєї теорії. Вони ще не створили ні однієї живої клітини, ні одного хробачка, ні одного зернятка й ні одного корінчика, які росли б. А вони ж мають можливість дослідити фізично й хімічно, як і з чого ті речі зроблені, можуть створити для них найкращі умови розвитку, а ось вони цього доконати не можуть. А хотіли б, що їм "ніщо", сліпий та глухий випадок це зробив. І абсолютно все в світі підтверджує правду Біблії, а не еволюції. І все одно еволюціоністи ніби заворожені, воліють вірити в недоведені дурниці, ніж у Божу правду.

З цього ясно, що вони просто бояться Бога й не хочуть, щоб Він був, а тому всіма способами задурюють самих себе, щоб заспокоїти своє сумління. Але с написано, що вони все одно дадуть відповідь судного дня.

XVI

НАСЛІДКИ ЕВОЛЮЦІЇ

Зо всього повищого ми переконалися, що теорія еволюції є звичайною людською вигадкою, яку не можна навіть назвати наукою. Але тому, що ця вигадка дуже відповідає бажанням грішної людської природи, то за неї схопилися навіть правдиві науковці та дослідники природи, які однак скоро розчарувалися. Але напів-учені та бездумні ще й по сьогодні тримаються цього безглуздя.

Тому ми й довели з різних кутів зору, що нема ніяких прикладів чи хоч якихось слідів самотворчости та еволюційного розвитку. Все в природі свідчить, що вона мусіла мати такого Будівничого, якого ми й називасмо Богом.

Тому, говорячи про теорію еволюції, мусимо підкреслити, що вона є не тільки фальшивою науковою ідеєю, але й є дуже шкідливою ерессю. Бож коли людина є тільки твариною й Бога нема та нема ніякої відповідальности перед Богом, то якими законами ви приборкаєте звірячі пристрасті людини? І взагалі пощо писати закони для людей, які є тільки тваринами. Адже ж для інших тварин ми законів не пишемо.

Тоді Цезар Ломброзо, італійський психіатр і кримінальний діяч та його однодумці праві, коли вони кажуть, що злочинець не винен, що він злочинець. Бо це в нього може буги або впадковане, або замало чи знову забагато фосфору в мозкові. Словом, нахил до злочинства в нього вроджений, тому його карати не можна. І справді, не судять же й не

карають худоби та звірів за їхні злочини. Це послідовний висновок з еволюційної науки.

Далі, якщо людина — тварина, тоді непотрібні й сором, честь та мораль. Тоді розпусні модерні вчителі праві, коли навчають, що право є лише продуктом поглядів даної епохи. Отже, вдійсності, нема ніякого постійного закону, ми самі собі право, що, мовляв, хочемо, те й робимо, як тварини. І це знову висновок з еволюційної моралі. Очевидно, люди тому й хапаються за еволюцію, щоб своїм "тваринним походженням" виправдати своє "тваринне походження".

І ще, якщо людина тільки тварина, то навіщо допомагати бідним, піклуватися хворими, пильнувати й доглядати старців і, взагалі, навіщо бути доброчинними?

Тоді безбожний філософ Ніцше і йому подібні праві, коли кажуть, що слабих треба затоптати, що непридатні до життя елементи, чим скорше вигинуть, тим краще. Що всяким недорозвиненим та кволим людям треба допомогти скоріше сконати.

Це також є висновки теорії еволюції!

І, накінець, якщо людина — тварина, то навіщо боротись і вмирати за ідеї? Які можуть бути ідеї у тварин? Єдина ідея для тварин — це користь для тіла, догоджування собі та своїм пристрастям. Власне до цієї ідеї тварини йдуть нераз по трупах до себе подібних.

І це також логічний висновок, який впливає з теорії еволюції.

На жаль, хоч ця теорія відкинена правдивою наукою, зате вона є накинена великій масі людства безбожною владою. "І тому, що люди не прийняли Божої любови, щоб їм спастися, то за це Бог послав їм дію обману, щоб у неправду повірили й щоб стали засуджені всі, хто не вірить у правду, а полюбив неправду" — 2 Солунян 2:10-12. Тому цей обман поширюється там, де влада накидає його, з верхів, а де є свобода, там він поширюється з низів. І наслідки

ми бачимо скрізь. І вони якраз так і проявляються, як ми їх окреслили. Злочинність щораз більше зростає, всі моральні закони топчуться, родинне життя руйнується, молодь дичавіє й згубила всяку ідейність. Між людьми нема ні співчуття, ні милосердя; "людина людині є вовком!" Бо, в наслідок еволюційної науки, світ оскотинився або озвірів. Міста обертаються в дикі джунглі. І це все заслуги тієї злочинної ересі — теорії еволюції. І сьогодні політики та уряди сушать голови, як вилізи з цього багна, яке засмоктує світ. А вихід один, треба покаятися, та благати Бога, щоб Він уздоровив усіх від недуги безбожності і знову обернув нас у людей, які створені були на образ і подобу Божу.

З М І С Т

Передмова	5
Вступ	7
Різні теорії еволюції	9
Початок теорії еволюції	14
Шукання підстав для еволюції	20
Неймовірність еволюції	30
Імпульси чи спонуки еволюції	34
Безпляповість	51
Зародок в утробі	56
Чи еволюція затрималась?	61
Відколи існують люди на світі?	69
Подібність мов	76
Подібність релігій	78
Місце постання людини	83
Розвиток цивілізації	86
Закон спадковости	92
Біометрія	95
Наслідки еволюції	99

RME
250

300358